

LIEFDE IS BLOND

een klucht van

LODE POOLS

JULLIE WILLEN DIT WERK OPVOEREN?

Hoe geraken jullie aan tekstbrochures?

- Jullie vragen schriftelijk een losbladige tekstbrochure bij:
LODE POOLS, Kerkstraat 21, 3560 Lummen.
- Hiermee kopiëren jullie zelf het gewenste aantal exemplaren.

Of elektronisch

Jullie vragen de tekstbrochure aan op het mailadres
vtadigitaal @ gmail.com

TOELATING TOT OPVOERING?

Neem vooraf contact op met:de auteur

en met SABAM, Aarlenstraat 75-77, 1040 Brussel.

PERSONAGES:

MADAME BLANCHE, hoteleigenares	(45 jaar)
PEPITO, kelner-kok	(25 jaar)
BABETTE, kelnerin-keukenhulp	(22 jaar)
CAS COEMANS, beenhouwer	(45 jaar)
MARTINE, zijn vrouw	(40 jaar)
DIETER, hun zoon	(20 jaar)
JOS KLAPS, onderwijzer	(40 jaar)
LINDE, zijn vrouw	(38 jaar)
ELS, hun dochter	(18 jaar)
DE KOLONEL	(60 jaar)

DECOR:

Het terras van hotel "BROUWERSHOF".

Voor de gevel van het hotel bevinden zich een viertal zithoekjes. Twee ervan lenen zich best voor de gewone gesprekken en het eten. De andere twee zijn bedoeld voor de wat "intiemere" scènes.

Het geheel oogt Ardens en landelijk.

EERSTE BEDRIJF

(Cas komt op uit de richting van het centrum. Hij draagt een frigobox met drank.)

CAS- (Leest) "HOTEL BROUWERSHOF"! Eindelijk!

(Hij keert zich om.)

CAS- Waar blijven jullie?

(Martine en Dieter verschijnen nu ook, elk met een erg zware koffer.)

MARTINE- Als je alleen maar een frigoboxke te dragen hebt, heb je gemakkelijk praten!

DIETER- En dat boxke maakt hij nog elke tweehonderd meter wat lichter!

CAS- Heb jij geen dorst bij zo'n snikheet weer?

DIETER- Zeker! Maar als ma en ik bijna tot bij het boxke zijn gesukkeld, gaat dat boxke weer een eind verder.

CAS- Zorg dan, dat jullie wat rapper zijn.

MARTINE- Ik moet er even bij gaan zitten. Mijn armen, mijn benen en mijn rug! Geen van ^{de}drie houdt het nog langer uit!

CAS- Ik had jullie nog gevraagd, niet zo veel mee te sleuren.

MARTINE- Wij moeten ons toch geregeld eens omkleden. Of ben jij van plan, lijk thuis dag in dag uit in je beenhouwerskiel te lopen?

CAS- Spreek mij de eerste weken niet meer over de beenhouwerij! Wij zijn nu met vakantie!

DIETER- Het ziet er hier erg rustig uit.

CAS Wat had jij anders gewild? Rust hebben wij nodig, niks anders! Het enige wat hier tegenvalt is, dat ze dit hotel veel te ver van het station hebben gebouwd.

MARTINE- Eerst wil jij rust. En nu wil jij, dat er hier om de twee minuten een trein vlakbij passeert.

CAS- Allee, Martine, noem mij eens één spoorlijn in heel Wal-lonië, waar er meer dan één trein per dag passeert. Onze regeringen leggen hier maar wegen en spoorwegen aan, maar nooit op de juiste plaats!

DIETER- En wie moeten hiervoor iedere keer opdraaien? Wij de belastingbetalers!

CAS- (Wat lastig) Mij niet voor de gek houden, hè manneke!

MARTINE- Het is niet de schuld van onze Dieter, dat wij jouw liedje al jaren vanbuiten kennen.

CAS- Mij altijd voor de gek houden! Is het mijn schuld, dat wij hier zitten? Had hij zijn handen van de dochter van onze overbuur kunnen houden, dan hadden wij onze vakantie rustig thuis kunnen doorbrengen.

MARTINE- Jij achter een frisse trappist op het terras van "DE ZOETE INVAL", en ik met een zware gieter in onze groenten- en bloementuin!

CAS- Als ik je meevraag voor een glaasje op een terras, zeg jij iedere keer "neen"!

MARTINE- Jij vraagt mij alleen maar mee, als jij ziet dat ik net geen tijd heb!

CAS- Voor een frisse trappist, moet je altijd tijd kunnen maken!

(Blijkbaar valt er iets naar beneden.)

CAS- Miljaar!

MARTINE- Wat krijg jij ineens?

CAS- Die stomme duiven! Zij laten iets vallen!

DIETER- Dat is, om je hier te verwelkomen, pa.

CAS- Als er hier niet rap een garçon komt opdagen, doe ik mijn frigoboxke open.

MARTINE- Hang hier niet de lompe boer uit, Cas!

(De kolonel passeert.)

KOLONEL- Bonjour, madame et messieurs.

CAS- Wij zullen hier toch niet de hele tijd Frans moeten praten?

DIETER- (Geamuseerd) Dan gaan wij met jou hier iets aan de hand hebben, pa.

(Even keert de kolonel op zijn stappen terug.)

KOLONEL- Vlamingen?

CAS- Rasechte!

KOLONEL- Ik ben van Antwerpen. Eigenlijk van Brasschaat. Van Ransbeek! Tot voor kort nog kolonel bij de "Armée Belge".

Nu alleen nog landloper in deze prachtige natuur. Hoelang blijven jullie?

MARTINE- Twee, drie weken.

DIETER- Als onze pa het hier zolang uithoudt!

KOLONEL- Hebben jullie madame Blanche al ontmoet? De eigenares van dit hotel. Ik stuur ze jullie! Tot straks!

CAS- Tot ziens!

(De kolonel stapt het hotel binnen.)

CAS- Een Antwerpenaar! Zo zouden wij hier nog kennissen tegenkomen!

MARTINE- Een sympathieke man!

CAS- Ja! "Vroeger kolonel bij de "Armée Belge", nu alleen nog landloper"!

DIETER- (Cas parodiërend) Een opvreter van het gouvernement! En wie moeten hier financieel voor opdraaien? Wij, de belastingbetalers!

MARTINE- Dieter, 't is goed!

CAS- Madame Blanche! Die stond vroeger bij ons op de kermis! En die heeft hier nu een hotel? Die heeft het dan vergeschopt! Zij heeft mij ooit voorspeld, dat ik met een heel mooie vrouw ging trouwen. Die keer heeft zij zich lelijk miskeken!

DIETER- Zij bedoelde "heel mooi vergeleken met jou", pa.

CAS- Wij hebben toch een "geestige" zoon, hè ma?

MARTINE- Hij moet toch "iets" hebben van jou.

(Babette komt uit het hotel.)

BABETTE- Bonjour!

CAS- Ben jij ook van Antwerpen?

BABETTE- Toch niet. Waarom?

CAS- Omdat jij ook in het Frans begint.

BABETTE- Ik kan niet volgen.

DIETER- De kolonel zo-even begon ook in het Frans. Achteraf bleek hij van Antwerpen te zijn.

BABETTE- Ik begin altijd in de taal van de streek hier.

DIETER- (Geamuseerd) Pa is soms nogal diepzinnig.

CAS- Wij zijn gearriveerd, madame Blanche.

- BABETTE- Mijn naam is Babette. Ik ben hier maar de kelnerin. Madame Blanche komt meteen. Zij maakt nog wat toilet. Ik kom vragen, wat jullie drinken.
- CAS- Een verstandige vraag! Voor mij een heel grote trappist!
- BABETTE- Die hebben wij hier niet, mijnheer.
- CAS- Geen trappist?
- BABETTE- Neen, mijnheer.
- CAS- In "HOTEL BROUWERSHOF"? Een "carlsberg" dan maar.
- BABETTE- Hebben wij hier ook niet, mijnheer.
- CAS- Maar enfin!
- BABETTE- Vroeger was dit hotel een brouwerij. "Le Progrès". In korte tijd ging zij snel achteruit. Zij brouwt nu enkel nog voor eigen gebruik.
- CAS- Een andere brouwer komt hier nooit?
- BABETTE- Wij kunnen hier toch moeilijk concurrentie in huis halen, mijnheer.
- CAS- Wat hebben jullie zoal gebrouwen?
- BABETTE- "Bruin" en "Kattenpis", mijnheer. En klaar water natuurlijk.
- CAS- "Kattenpis"?
- BABETTE- Een van onze vroegere klanten noemde zo onze limonade. Wij vonden dit grappig. Dus is het "Kattenpis" gebleven.
- CAS- Water drinken wij thuis iedere dag! En "Kattenpis" moet ik zeker niet hebben! Dat "Bruin" is toch geen tafelbier?
- BABETTE- Aan jou hierover te oordelen, mijnheer.
- CAS- "Bruin" dan maar, omdat het niet anders kan!
- MARTINE- Mij een watertje.
- BABETTE- En voor de jonge heer?
- DIETER- Mij ook maar een watertje.
- BABETTE- Eén "Bruin" en twee watertjes.
- (Babette verdwijnt in het hotel.)
- CAS- Om ons hier te bedienen, konden zij waarschijnlijk niets lelijkers vinden?

- DIETER- Vind jij Babette niet mooi, pa?
- CAS- "Kattenpis" vind ik haar!
- BABETTE- Aan de uilenbril moet zij iets doen. Maar voor de rest...
- CAS- Ik hoor direct, dat jij nooit veel bijzonders in handen hebt gehad. (Minachtend) Els van de schoolmeester!
- DIETER- Begin daar weer niet over! Anders ben ik vertrokken!
- MARTINE- Er rijdt hier geen trein meer vandaag.
- CAS- Als dat scharminkel van de schoolmeester niet in Zwitserland zat, kon jij haar vragen je te komen halen met haar brommertje.
- DIETER- Als Els nu niet in Zwitserland zat, was ik niet meegekomen naar hier.
- CAS- Dan liep jij weer achter haar rokken! De schoolmeester gaat nog eens die loebas van een hond van hem achter jou aan zetten.
- MARTINE- (Wil een einde maken aan het gekibbel.) Een prachtig uitzicht hier, met al die heuvels en bossen.
- CAS- Ja, in de Ardennen heb je dat nogal eens.
- DIETER- Deze heuvels zijn bijlange niet zo hoog als de bergen in Zwitserland.
- CAS- Als de schoolmeester per se met zijn geld wil gooien, moet hij dat weten. Aan onze Ardennen heb ik meer dan genoeg.
- DIETER- Waarom moest ik dan aan iedereen vertellen, dat wij met vakantie vertrokken in Tirol?
- MARTINE- Als die mooi bruingebrande madammekens binnenkort pa komen vertellen waar zij overal zijn geweest, kan pa toch niet bekennen, dat wij maar tot in de Ardennen zijn geraakt. De schoolmeester zit in Zwitserland, dus moesten wij wat verder.
- DIETER- Nu kan ik mijn vrienden en vriendinnen niet eens een ansichtkaartje sturen.
- CAS- Ik vind het hier best!
- DIETER- Zo-even klaagde jij zelf over de drank!
- CAS- Ik was zo verstandig mijn frigoboxke mee te brengen. Nu kan ik elders wat drank gaan inslaan.
- MARTINE- Jij gaat hier toch niet de lomperik uithangen?

- CAS- Neen, ik na hier omkomen van de dorst! Een eigen brouwerij! Hopelijk beginnen zij niet te brouwen, pas nadat wij hebben besteld.
- DIETER- (Geamuseerd) Misschien staat Babette nu de hop te plukken!
- CAS- Het zoethout, bedoel jij?
- (Madame Blanche komt uit het hotel.)
- BLANCHE- De familie Coemans, als ik mij niet vergis?
- CAS- Madame Blanche, als ik mij niet vergis?
- BLANCHE- Allemaal welgekomen in ons gastvrije oord. Is jullie reis goed verlopen?
- CAS- Dit gaat. Behalve dit laatste stuk te voet. (Geamuseerd) Maar goed, dat ik mijn frigoboxke bij had.
- MARTINE- (Cas wat scheef beziend) Mijn man is nogal dorstig van aard.
- BLANCHE- Dan is hij hier op de juiste plaats. Hij gaat hier extra zijn gerief vinden. jullie weten misschien, dat wij zelf brouwen?
- CAS- "Bruin" en "Kattenpis"!
- BLANCHE- Ik hoor, dat jullie al uitstekend zijn ingelicht. Jullie koffers laten jullie hier maar staan. Babette en Pepito brengen ze wel naar boven.
- CAS- Pepito?
- BLANCHE- Onze Italiaanse kok.
- CAS- Een gastarbeider?
- BLANCHE- Jullie hebben toch niets tegen buitenlanders?
- CAS- Neen, neen.
- BLANCHE- Hij spreekt perfect Vlaams. (Plots) Welk is jouw beroep? Dit vergat ik je aan de telefoon te vragen.
- CAS- Eh...
- BLANCHE- Mag ik eens raden?... Makelaar!
- CAS- Juist!
- BLANCHE- Roerende of onroerende goederen?
- CAS- (Maakt een roerend gebaar) Roerende... en soms ook onroerende. Zo wat van allebei. Misschien iets meer roerende.

BLANCHE- Over de andere gasten hier gaan jullie niet te klagen hebben. Stuk voor stuk zijn het rustige, deftige burgers.

MARTINE- De kolonel kregen wij al te zien.

BLANCHE- Een crème van een vent. Er mankeert maar één zaak aan, hij is smoorverliefd op mij.

CAS- Zo jong ziet hij er anders niet meer uit.

BLANCHE- (Geamuseerd) Op een weduwnaar met een flink pensioen en een dikke portefeuille plak je geen leeftijd.

CAS- Hij staat jou aan?

BLANCHE- (Geamuseerd) Op een weduwe met een beetje gezond verstand plak je geen vent meer.

MARTINE- Ik vond hem anders niet mis.

(Babette brengt de dranken.)

BABETTE- Een watertje voor mevrouw, hetzelfde voor de jonge heer, en een "Bruin" voor mijnheer.

BLANCHE- Jullie eerste consumptie is van het huis.

CAS- Hadden wij dit eerder geweten!

BABETTE- Dit vergat ik jullie te zeggen, wijn is er ook.

CAS- Fijn, dat jij hier nu nog mee voor de pinnen komt!

BABETTE- Wij schenken hem alleen bij het eten.

CAS- (Wat ironisch) Ook zelfgemaakte?

BLANCHE- Rechtstreeks geïmporteerd uit Frankrijk. Al jaren ligt hij hier in onze kelder te wachten op jullie.

CAS- (Terzijde tot Martine) Nog iets, dat zij aan niemand kwijtraken.

BLANCHE- Drink eens! Op jullie gezondheid!

CAS- Jij bent toch zeker, dat dit "Bruin" is?

DIETER- Als het "Kattenpis" was, hadden wij dit allang geroken, pa.

CAS- Het is zo'n verschoten bruin.

BLANCHE- Babette is tegenwoordig onze brouwer.

DIETER- Zij ziet er toch niet direct uit, of zij ons wil vergif-tigen, pa.

BLANCHE- Neem al een koffer mee, Babette. Zet hem maar in de kamer naast die van de professor.

BABETTE- Ja, madame.

DIETER- (Vriendelijk) Zal ik je even helpen?

BABETTE- Het lukt wel! Dank je.

(Babette verdwijnt met een van de koffers in het hotel.)

BLANCHE- Een gediensstige jongen, die zoon van jullie.

CAS- Als ze maar een rok aanhebben!

(Martine kijkt wat boos naar Cas.)

MARTINE- Echt smakelijk water.

BLANCHE- Het komt uit onze eigen put. Honderdéeennegentig meter onder de grond.

CAS- Babette is dat daar toch niet met een emmertje moeten gaan halen?

MARTINE- Aan mijn man zal jij nog een beetje moeten wennen, madame.

BLANCHE Dit komt wel vlug in orde.

MARTINE- Bij mij duurt het anders al twintig jaar.

BLANCHE- Drink toch eens, mijnheer Coemans.

(Cas kan nu bijna niet anders meer. Gelukkig wordt hij gered door de komst van Pepito. Als een echte Italiaanse signorino kust hij Martine de hand. Hij spreekt met een nogal zwaar Italiaans accent.)

PEPITO- Bonjour, madame.

BLANCHE- Het is in het Vlaams te doen, Pepito.

(Meteen kust Pepito die hand opnieuw.)

PEPITO- Goedendag, mevrouw.

BLANCHE- Er zijn ook nog twee heren, Pepito.

PRPITO- Excuseer, heren.

(Hij drukt beiden de hand.)

PEPITO- Ik kom de bestellingen noteren voor vanavond, madame Blanche.

BLANCHE- Doe gerust.

CAS- Voor vanavond? Ik hoop, dat wij voor die tijd nog iets krijgen!

BLANCHE- De rest van de dag eet iedereen hier hetzelfde, mijnheer.

PEPITO- (Enthousiast) Wat zal het zijn voor madam?

BLANCHE- Ik veronderstel, dat onze gasten alle drie eten, Pepito!

PEPITO- Ik kan niet alles tegelijk noteren, madame. Daarom "lady's first".

BLANCHE- Heb jij de menukaart niet meegebracht?

PEPITO- Rats vergeten, madame Blanche!

BLANCHE- Haal de kaart. En neem intussen die koffer mee.

PEPITO- (Erg vriendelijk) De koffer van madam! Pepito zal hem goed soigneren!

BLANCHE- Vraag maar aan Babette, waar je hem moet zetten.

PEPITO- Ja, madame. (Erg hoffelijk tot Martine) Tot zo dadelijk, madam! Pepito is zo terug!

(Pepito danst met de koffer het hotel binnen.)

BLANCHE- Een echte Italiaan.

CAS- Ja, een echte gestesverkoper! (Bootst hem na) "De koffer van madam!"

DIETER- Wat bedoelde hij hiermee, pa?

CAS- Niets speciaals zeker?

DIETER- De koffer van de auto, waar bewindt die zich?

CAS- Vanachteren natuurlijk.

DIETER- (Geamuseerd) En de koffer van ons ma?

CAS- (Erg opgewonden) De viezerik!

BLANCHE- Wacht maar, tot jullie van zijn excellente keuken hebben geproefd.

(In de andere hoek van het terras verschijnt de familie Klaps. Vermoeid van hun boswandeling, laten zij zich meteen op de stoelen neerzakken.)

JOS- Nu kan er gebeuren wat wil, mij krijgen ze vandaag niet meer van deze stoel!

BLANCHE- Daar hebben wij de professor, zijn vrouw en zijn dochter! Mag ik jullie aan mekaar voorstellen?

(De families Coemans en Klaps herkennen mekaar.)

JOS- Ik moet dringend naar het toilet!

MARTINE- De schoolmeester!

DIETER- (Blij) Elske!

(Madame Blanche stelt de beide families aan mekaar voor.
Om hun gezicht te redden, spelen allen het spel mee.)

BLANCHE- Mijnheer Klaps, professor in de... Wat was het weer?

JOS- (Bedenkt vlug) Kalligrafie.

BLANCHE- Mevrouw Klaps.. en hun dochter Els. Mijnheer Coemans,
makelaar in roerende en onroerende goederen... Mevrouw
Coemans... En hun zoon... Hoe is de naam ook alweer?

DIETER- Dieter.

(Telkens worden er erg slappe handjes gedrukt. Enkel
Dieter kust Els van ontroering.)

BLANCHE- De jeugd heeft meer verstand van kennismaken.

JOS- (Met ingehouden woede) Dit gaat hem geen tweede keer
lukken!

BLANCHE- Ik moet dringend aan het werk. Jullie maken nog maar
uitgebreid kennis met mekaar. O ja, mijnheer Coemans,
jullie kamers liggen vlak naast die van de professor en
zijn familie. Schuif de stoelen hier maar rustig bij
mekaar. Maak het jullie gezellig! Tot straks!

(Madame Blanche verdwijnt in het hotel.)

CAS- (Ironisch) Professor Klaps!

JOS- (Ironisch) Makelaar Coemans! Worstenmakelaar!

(De beide families gaan zo ver mogelijk van mekaar.
Dieter neemt zijn stoel op.)

CAS- Wat ben jij van plan?

DIETER- Madame Blanche zei, dat wij de stoelen bij elkaar moes-
ten schuiven.

CAS- Laten staan!

DIETER- Mag ik dan op jouw plaats zitten, ma?

CAS- (Erg opgewonden) Waarom?

DIETER- Dan kan ik Elske beter zien.

- CAS- Zitten blijven, ma! En voor je kijken, lorejas!
- MARTINE- Ik dacht, dat die in Zwitserland zaten?
- CAS- (Schamper) Zwitserland!
- LINDE- Ik dacht, dat die in Tirol zaten?
- JOS- (Schamper) Tirol!
- CAS- De grote jan uithangen!
- JOS- De grote jan uithangen! Linde, ga onmiddellijk onze koffers pakken!
- LINDE- En de reden?
- JOS- Ik ben het thuis afgestapt, omdat ik die ruziemaker van een Coemans niet meer kon horen of zien! En nu loopt hij mij hier weer voor de voeten!
- LINDE- Voor één keer heb ik je eens voor een paar weken het huis uit gekregen. Jij doet wat jij wil, maar ik blijf hier. Als jij wil dat er hier koffers worden gepakt, moet jij dit zelf maar doen!
- CAS- Martine, haal onze koffers terug! Ik ga naar huis!
- MARTINE- Ga ze zelf halen.
- CAS- Ik kan niet alles dragen! Ik zit hier al met mijn frigo-boxke!
- DIETER- Kijkt Elske naar hier, ma?
- CAS- (Erg opgewonden) Ik zal je seffens eens Elsken!
- JOS- (Erg opgewonden) Dedjie, dedjie! Nu zit die rammelaar seffens weer achter mijn dochter aan! Wij hebben haar al mee naar hier gebracht, om ze zover mogelijk uit elkaar te houden!
- LINDE- Niet zo luid, Jos! Ze moeten ons aan de andere kant van de berg niet horen!
- JOS- Ik heb hier betaald! Ik spreek hier zo luid als "ik" wil!
- LINDE- Dat jij een koppige steenezel bent, weet ik al lang! Moet iedereen dit weten?
- JOS- Altijd op mij grommelen! Ga daar reclameren, bij die worstendraaier.
- CAS- (Geamuseerd) Professor Barabbas! Van Suske en Wiske!

(Pepito komt naar buiten met veel gestes, en met de menukaart. Hij gaat recht naar de Coemansen.)

PEPITO- De menukaart van maestro Pepito! Wie mag ik ze aanbieden? Madam?

MARTINE- In dergelijke zaken ben ik niet erg thuis.

PEPITO- Mijnheer?

CAS- Ik heb mijn bril niet bij.

DIETER- Jij draagt toch nooit een bril, pa.

CAS- Hou je mond, jij!

PEPITO- Maestro Pepito zal zelf voorlezen.

CAS- Toch niet het hele boek?

PEPITO- De prijzen sla ik over.

CAS- De vismag jij ook overslaan. Ik ben daar niet voor.

PEPITO- Deze week is er alleen maar vis, mijnheer.

CAS- Wat doe jij dan, met degenen die geen vis lusten?

PEPITO- Die maken wij een boterham met sardienen, mijnheer.

CAS- Ik zal rap thuis zijn!

PETITO- (Leest) "Soepen"!

CAS- Eén soep is meer dan genoeg!

DIETER- (Geamuseerd) Onze pa dacht, dat hij al die soepen moest naar binnen spelen!

CAS- (Opgewonden) Omdat jij van mijn geld hebt mogen studeren, moet jij mij nog niet uitlachen!

PEPITO- Provençaalse vissoep!

CAS- Het hoofdgerecht is al vis! Sla die vissoepen maar over!

MARTINE- Hoe ziet die Provençaalse vissoep eruit?

PEPITO- (Enthousiast) Zeer smakelijk, madam!

MARTINE- Wat zit er zoal in?

PEPITO- Alles wat lekker is, madam. Goudbrasem, poon, pollak, wijting, zeepaling, krab, uien, wortelen, prei, knoflook, olijfolie, tomaten, tijm, laurier, venkel, zout, peper, saffraan en gepelde amandelen.

- CAS- (Lichtjes ironisch) Is dit alles?
- MARTINE- (Wat lastig) Jij bent toch plezant vandaag, Cas!
- CAS- (Lichtjes ironisch) Hij doet niet eens water in zijn soep!
- PEPITO- Water is er in elke soep, mijnheer. Wat iedereen weet, sla ik over.
- CAS- Sla toch maar niks over, als je aan het koken bent.
- MARTINE- (Enthousiast) Wij gaan die Provençaalse vissoep eens proberen, Pepito.
- PEPITO- Jij gaat je duimen en vingers aflikken, madam!
- CAS- (Lichtjes ironisch) Eten met mijn handen mag ik thuis niet eens, zelfs niet als er varkensribbetjes zijn.
- MARTINE- Wat raad jij ons aan als hoofdgerecht? Dan hoef jij heel dat boek niet voor te lezen. Wat gaat er best samen met die vissoep?
- PEPITO- Alles wat Pepito klaarmaakt, gaat samen, madam. Dat past bij elkaar als jij en ik.
- (Cas beziet Pepito nogal achterdochtig.)
- MARTINE- Dit was als grap bedoeld, Cas. Alleen maar Italiaanse hoffelijkheid.
- PEPITO- (Enthousiast) Misschien kan ik madam mijn goudbrasem met looksaus aanraden.
- MARTINE- Zat er al geen knoflook in de soep?
- PEPITO- Drie, vier teentjes voor een ganse ketel, madam. Bij de goudbrasem doe ik ongeveer tien teentjes per persoon. Als jij van mijn goudbrasem hebt geproefd, wil iedereen van dichtbij van jouw adem komen genieten, madam.
- CAS- Om heel dit geval door te spoelen...?
- PEPITO- Hiervoor gebruiken wij onze witte Bandol.
- CAS- (Wat ironisch) Zelfgebrouwen?
- PEPITO- Een witte Bandol is een Côtes de Provence. Look en Bandol samen scheppen een echte, zuiderse sfeer. Daarbij nog wat maneschijn, een mandoline en een serenade van Pepito, en je voelt je helemaal in Italië, madam.
- MARTINE- In orde, Cas?
- CAS- Niet te veel knoflook, en tamelijk wat witte Bandol!

DIETER- Jij hebt nochtans geen dorst, pa. Mijn water is al leeg, en jij hebt nog niet eens geproefd van je "Bruin".

CAS- Dat iemand anders die viezigheid maar leegdrinkt!

DIETER- Mag ik, pa?

CAS- (Tot Martine) Hij heeft toch een plastieken onderbroek aan?

(Enthousiast neemt Dieter het glas. Even ruikt hij eraan. Dan proeft hij heel voorzichtig. Meteen kijkt hij enthousiast. Opnieuw neemt hij een slok. Zienderogen neemt zijn enthousiasme toe. In één slok drinkt hij nu heel het glas leeg. Cas kijkt verbaasd toe.)

CAS- En?

DIETER- Waaaaaw! Dit is geen "Kattenpis"!

CAS- (Tot Pepito) Breng mij er ook een.

PEPITO- Ik ben alleen maar voor het eten, mijnheer. De drank is voor Babette.

CAS- (Ironisch) Ik dacht het al!

MARTINE- Is er ook een dessert?

PEPITO- Natuurlijk, madam.

CAS- (Wil grappig zijn) Mij een dame blanche van madame Blanche!

PEPITO- Het dessert is voor iedereen hetzelfde, mijnheer.

CAS- Toch geen fruit?

PEPITO- Italiaanse meloen, vers geplukt.

CAS- Waar?

PEPITO- Hier in de tuin, mijnheer. De meloen is van hier, het recept is Italiaans.

CAS- (Wat met ironie) Weer met knoflook?

PEPITO- (Enthousiast) Sangria, mijnheer. Veel rode sangria, want kort nadien moet iedereen naar bed!

CAS- Wat heeft dit met die sangria te maken?

PEPITO- (Geamuseerd) Vraag dit morgen maar eens aan je vrouw, mijnheer.

(Pepito wil naar binnen, maar merkt dan de familie klaps.)

PEPITO- (Erg enthousiast) Juffrouw Elske!

(Enthousiast kust hij haar de hand.)

JOS- Het hoeveelste handgekus is dit al vandaag? Dan stuur je je dochter zover mogelijk van je overbuur! En dan valt zij hier op een Italiaan!

PEPITO- Madam Klaps!

(Hetzelfde enthousiaste handgekus)

JOS- Linde, zoiets laat je niet meer toe op je oude dag!

PEPITO- Een fantastische wandeling gemaakt, professor?

JOS- Bergop in het weggaan, en bergop in het terugkomen! Hoe wij weer hier zijn geraakt, begrijp ik niet.

PEPITO- Die wandeling heeft ons Elske deugd gedaan. Zij bloost als een rijp kriekske.

JOS- Zou jij voor één keer eens naar de menukaart willen kijken, in plaats van naar mijn dochter?

LINDE- Wees blij, dat je dochter zo'n succes heeft.

JOS- Voor dat soort succes is zij nog veel te jong!

LINDE- Toen ik haar leeftijd had, hing jij al lang achter mijn rokken.

JOS- Jij was niet mijn dochter. En daarbij, ik gebruikte mijn verstand!

LINDE- Niet alleen je verstand!

JOS- Linde, in het bijzijn van kinderen, moet jij wat beter op je woorden letten!

PEPITO- (Erg vriendelijk) Wat gaat ons Elske eten vanavond?

JOS- Geen worsten van Coemans!

PEPITO- Die ken ik niet, professor. Pepito gebruikt alleen "goede" waren.

JOS- Hij is toch niet zo dom, als ik dacht. Wat hebben "zij daar" genomen?

PEPITO- (Enthousiast) Een fantastische, Provençaalse vissoep, en onze unieke goudbrasem met looksaus!

JOS- Voor ons dan iets anders.

LINDE- En als ik nu eens trek heb in die vissoep?

- JOS- (Koppig) Dan eet jij voor één keer iets anders! (Tot Pepito) Heb jij voor ons iets duurders, dan ~~wat~~ "zij daar" hebben gekozen?
- PEPITO- Duurder is nooit een probleem, professor. Ik kan altijd mijn prijzen aanpassen.
- JOS- Heb jij nog een andere vissoep?
- PEPITO- Vissoep met aïolisaus.
- JOS- Geef ons die dan maar.
- LINDE- Ik zou toch eerst willen weten, wat daar in zit.
- PEPITO- Alles wat lekker is, madam. Schorpioenvis, zeewolf, staartvis, wijting, langoustines...
- LINDE- Allemaal zo'n rare beesten.
- PEPITO- Jij moet ze niet bezien, madam. Alleen maar opeten.
- JOS- Heb jij er zelf wel ooit van gegeten?
- PEPITO- Daar komt natuurlijk nog een en ander bij. Patatten, uien, venkel, sinaasappelschillen, zout, peper, knoflook, eieren, citroen en olijfolie.
- JOS- (Wat ironisch) Ben je wel zeker, dat jij niets hebt vergeten?
- PEPITO- Koken heb ik geleerd van Jeroen Meus, professor. Die klutst ook alles door elkaar. Op die manier proef je die vieze beesten veel minder.
- JOS- Verkocht!
- PEPITO- Hierbij gestoomde goudbrasem met paprika?
- JOS- Dit is toch niet hetzelfde als "zij daar"?
- PEPITO- Helemaal anders, professor.
- JOS- Verkocht!
- LINDE- Naar onze mening wordt hier niet gevraagd, Els.
- JOS- Het dessert is toch weer geen meloen?
- PEPITO- Meloen is heel gezond, professor.
- JOS- Doe voor mij de sangria maar apart. Geen meloen, maar dubbele sangria.
- PEPITO- Oke!
- (Pepito wil naar binnen gaan.)

JOS- Zet ons aan tafel zover mogelijk van "zij daar"!

PEPITO- (Erg vriendelijk) Elske zet ik altijd zo dicht mogelijk bij de keuken, professor.

TWEEDE BEDRIJF

(Nacht. Een gezellig hoekje van het terras. Pepito heeft een muzikspeler geïnstalleerd. Hij neemt zijn gitaar. Hij start een serenade op de muzikspeler. Zelf play-backt hij. Aan het einde roept hij naar een slaapkamerraam.)

PEPITO- Elske?... Elske?... Schat?

(Een nogal aangeschoten Jos komt uit het hotel te voorschijn. Hij draagt een kamerjas over zijn pyjama.)

JOS- Heb jij dit op mij? (Roept naar boven) Kom eens zien, Linde! Hier beneden zit een kater te janken! (Tot Pepito) Ik ben nog niet naar bed, of mijnheer hier zit al achter mijn dochter aan! Had ik dit daarstraks geweten, ik had je tot achter je oren in die kom met sangria geduwd!

PEPITO- Een echte Italiaan brengt iedere avond een serenade onder het balkon van zijn geliefde, professor.

JOS- In Italië doe jij wat jij wil! Maar hier blijf jij weg van het balkon van mijn dochter! Achttien jaar lang heb ik mijn best gedaan, om er iets van te maken! Zes jaar lang heb ik ze bij de nonnen op internaat gestuurd! En nu probeert die spaghettivreter haar in één avond naar de knoppen te helpen!

(Linde verschijnt. Ook zij draagt een kamerjas over haar nachtkledij.)

LINDE- Ben jij niet beschaamd, Jos? Zo'n nachtlawaai! Wat gaan de mensen van jou denken? Jij had beter naar de meloenen gepakt, in plaats van naar de sangria!

JOS- Als ik mag kiezen tussen een toostje met verse kaviaar of een vettingworstenbroodje van Coemans, neem ik de kaviaar!

LINDE- Het is niet van een toostje met kaviaar, dat jij zo'n uitleg hebt!

JOS- Weer niet op mij beginnen te grommelen! (Wijst naar Pepito) Daar staat de schuldige!

LINDE- Pepito was zo mooi aan het zingen. Ik was er helemaal van onder de indruk. Ik dacht: "Dit is nogal wat anders, dan onze Jos indertijd!"

JOS- Die serenade was niet voor jou!

LINDE- (Blijkbaar verrast) Neen?

- JOS- Natuurlijk niet! Voor onze Els!
- LINDE- (Ontgoocheld) Nu dacht ik toch...
- PEPITO- Ook voor madam breng ik met alle plezier een serande... aan haar balkon.
- JOS- Als dit nodig is, doe "ik" dit wel! Met een gitaar!
- LINDE- Kan jij wel gitaar spelen, Jos?
- JOS- Desnoods ga ik hiervoor eerst naar een conservatorium! Die keukenpiet houdt zich beter bezig met zijn potten en pannen!
- LINDE- Een andere keer, Pepito. Mijn man heeft te veel gedronken, op dit ogenblik apprecieert hij jouw zangtalent te weinig. Ik ga hem meteen in zijn bed stoppen.
- JOS- (Tot Pepito) Zorg, dat ik jou niet meer hoor, kameraad!
- LINDE- Kom Jos! (Tot Pepito) Wacht maar met je serenade, tot hij slaapt.
- (Linde neemt de nog altijd grommelend Jos mee naar binnen.)
- PEPITO- (Roept naar bovenraam) Elske?... Elske?... Schat?
- (Plots staat Babette achter hem.)
- BABETTE- Tot voor kort was "ik" die schat.
- PEPITO- Ik ~~was~~ niet, dat jij er was.
- BABETTE- Dat is zo, als je hoofdvol is van iemand anders.
- PEPITO- Italianen hebben een groot hart, Babette. Wij maken er werk van, om de ware vrouw te vinden.
- BABETTE- Ik heb eerder het gevoel, dat jullie het met de liefde niet zo nauw nemen. Dat jullie graag van de ene vrouw naar de andere fladderen.
- PEPITO- Eens getrouwd, zijn wij de trouwste echtgenoten!
- BABETTE- Als ik naast de prijzen val, ben ik hier vet mee!
- PEPITO- Zolang er leven is, is er hoop, Babette!
- BABETTE- Ik ben niet van plan, mij zonder slag of stoot gewonnen te geven. Maanden lang ben jij iedere nacht over de nok van het dak naar mijn kamer geslopen. En nu jij zonder gevaar door de gang kunt komen, zie ik je nooit meer.

PEPITO- Langs de nok van het dak was veel romantischer, Babette! Stel je eens voor, dat ik ter wille van jou, met mijn klikken en klakken van het dak was gevallen! Dat was nogal een slag geweest!

BABETTE- Staat het je bij mij niet meer aan?

PEPITO- Nooit heb ik mij bij jou kunnen inhouden, Babette!

BABETTE- Waarom loop jij dan nu als een gehypnotiseerd schoothondje achter de dochter van de professor aan? Wat heeft zij meer dan ik?

PEPITO- Jij moet dat begrijpen, Babette. Hoe kan ik binnenkort tegen jou zeggen, dat jij de mooiste en de liefste vrouw van de wereld bent, als ik er maar één heb geprobeerd?

BABETTE- Er is niet alleen die Els! Denk jij, dat ik niet merk, hoe jij je gedraagt tegenover de vrouwen van de professor en de makelaar?

PEPITO- Voor mij zijn die meloenen al te rijp.

BABETTE- Jij hebt altijd beweerd, dat de rijpe meloenen de beste zijn.

PEPITO- Zie jij mij al als concurrent van een professor aan de universiteit? Of van een steenrijke makelaar? Ik, Pepito, een doodgewone pannenkoekmaker. Jij weet toch evengoed als ik, wat wij hier maandelijks verdienen aan ping-ping!

BABETTE- Genoeg om samen van te leven. Aan een serenade van jou heb ik veel meer, dan aan een duur cadeau.

PEPITO- Ik ga dit onthouden voor jouw volgende verjaardag.

BABETTE- De professor staat toch nooit toe, dat jij trouwt met zijn dochter.

PEPITO- Heeft hij iets tegen Italianen?

BABETTE- Niet tegen een Italiaan, wel tegen een simpele kok.

PEPITO- Zo "simpel" is Pepito niet!

BABETTE- Voor zijn dochter vindt hij jou veel te min! Ten andere, die dochter van hem gunt jou geen blik.

PEPITO- Wat nog niet is, kan nog komen, Babette!

BABETTE- Van komen gesproken, kom met mij mee!

PEPITO- Waar naartoe?

BABETTE- Naar mijn kamer. Jij weet, wat je daar staat te wachten.

PEPITO- Dat is het juist! Een Italiaan houdt van verrassingen!

BABETTE- Als jij blijft doorgaan, met andermans vrouwen het hof te maken, voorspel ik je geen verrassing, maar wel een ferm pak slaag! Heb jij niet gemerkt, hoe Coemans jou voortdurend in het oog hield?

PEPITO- Coemans was zo zat als een patat! Het ene glas "Bruin" na het andere kapte hij naar binnen. Al voor het avondeten heeft zijn madam hem in bed gestopt.

BABETTE- Maar goed, dat de zoon zijn mama nadien in het oog heeft gehouden!

PEPITO- Was zijn mama ook aan de drank?

BABETTE- Zij was de amoureuze toer op!

PEPITO- En is het haar gelukt?

BABETTE- De zoon keek met één oog naar de dochter van de professor, en met het andere oog naar zijn moeder.

PEPITO- De schele otter!

BABETTE- Pepito, weet jij iemand, die beter bij jou past dan ik?

PEPITO- Nu moet ik even nadenken, Babette. Voor wie zou ik nog de nok van het dak willen riskeren?

BABETTE- Wij twee zijn voorbestemd, om hier later deze zaak van madame Blanche over te nemen. Jij de eigenaar-kok, en ik de kelnerin-brouwer.

PEPITO- Misschien valt dit eens te proberen.

BABETTE- Vandaag heb ik een nieuw soort bier ontdekt.

PEPITO- Zelf gebrouwen?

BABETTE- Natuurlijk! Ik noem het "Blond".

PEPITO- Waarom?

BABETTE- Omdat het die kleur heeft natuurlijk. Niet omdat jij voortdurend achter blonde vrouwen aan zit! Wij gaan er nu samen eens van proeven.

PEPITO- In de brouwerij is er nu geen licht!

BABETTE- Voor wat ik met jou van plan ben, hebben wij niet zoveel licht nodig.

PEPITO- (Vermanend) Babette!

BABETTE- Ik wil, dat jij als allereerste proeft van mijn "Blond"!

PEPITO- In het donker ga ik mij verslikken!

BABETTE- Ik hoop, dat jij je verslikt... in mij!

PEPITO- Morgen, Babette.

BABETTE- Als jij een blauwtje hebt gelopen bij die Els? Vroeger was ik nog niet klaar met brouwen, of jij wou al proeven. Nu haal jij je neus op voor mijn afgewerkte producten.

PEPITO- (Vol overtuiging) Nog nooit heb ik mijn neus opgehaald voor jouw "afgewerkte producten", Babette! Nog nooit!
(Vol bewondering) Jouw "afgewerkte producten"! Mamma Mia!

BABETTE- Kom mee naar de brouwerij.

PEPITO- Ik ben bang in het donker!

BABETTE- Jij moet niet bang zijn! Ik laat je niet los!

PEPITO- (Ter zijde) Hiervoor was ik al bang!

BABETTE- Heb jij liever, dat ik nu een kruik "Blond" naar hier breng?

PEPITO- Jij doet bijna, of jij een "minnedrank" hebt uitgevonden!

BABETTE- Acht jij mij hiertoe niet in staat?

PEPITO- Een vrouw als jij is tot alles in staat, Babette! Maar ik ben niet in staat, om nu bier te drinken.

BABETTE- Ga jij misschien liever met mij mee naar mijn kamer?

PEPITO- (Onnozel) Waarvoor?

BABETTE- Niet om de schakelaar van het licht te helpen zoeken! Voor wat ik met jou van plan ben, hebben wij geen licht vandoen.

PEPITO- Ik moet fit zijn morgenvroeg.

BABETTE- Ik bezorg jou wel de nodige conditie.

PEPITO- Van al die gymnastiek ben ik morgenvroeg doodop!

BABETTE- Jij slooft je liever af met dat onnozele gansje van de professor?

PEPITO- Als zij het mij vraagt, kan ik haar toch moeilijk ontgoochelen, Babette. Een Italiaan doet zoiets niet!

BABETTE- Maar mij ontgoochel jij wel?

PEPITO- Jij moet nog heel even tegen het wachten kunnen, Babette.

BABETTE- Ik weet genoeg! Salut!

(Kwaad haast Babette zich het hotel binnen.)

PEPITO- Vrouwen! Madre Madonna!... (Roept naar een boverraam)
Elske?... Elske?

(Terwijl Pepito met keitjes naar het raam van Els haar kamer probeert te werpen, verschijnt Dieter in een andere hoek.)

DIETER- (Fluistert) Elske?... Elske?

(Meteen komt Els van achter de struiken.)

ELS- (Gelukkig) Dieter!

DIETER- (Gelukkig) Elske!

(Zij vliegen in mekaars armen. Gekus. Dieter troont Els mee naar een zithoek. Meteen hangen zij opnieuw in elkaar.)

DIETER- Eindelijk!

ELS- Zeg dat wel!

DIETER- Ik dacht, dat jij in Zwitserland zat?

ELS- Pa heeft dit rondgestrooid, ik niet.

DIETER- Mij had jij toch in vertrouwen kunnen nemen. Ik mag toch weten, waar jij uithangt? Nu zat ik met mijn gedachten bijna 1.000 kilometer van je vandaan.

ELS- Zover is Tirol toch niet van Zwitserland.

DIETER- Tirol was een uitvinding van pa. Toen hij vernam, dat jullie naar Zwitserland reisden, moest hij per se nog verder. Wist jij vooraf, dat jullie naar hier kwamen?

ELS- ...Ja.

DIETER- En jij hebt mij hier niets van gezegd?

ELS- Wist jij, dat jullie naar hier kwamen?

(Geen antwoord van Dieter)

DIETER- Wat dacht jij, toen jij mij hier zag toekomen?

ELS- Op dat ogenblik had ik enkel oog voor pa. Ik vreesde, dat wij meteen onze koffers moesten gaan pakken.

DIETER- Jij bent nu toch blij?

ELS- Natuurlijk! Hoewel...

DIETER- Hoewel?

ELS- Veronderstel eens, dat pa ons hier samen ziet.

DIETER- Wat zou hij hier komen doen midden in de nacht?

ELS- Mij zoeken.

DIETER- Ik had je toch gevraagd, je slaapkamerdeur op slot te doen.

ELS- Dit heb ik gedaan.

DIETER- Als hij nu aanklopt, denkt hij, dat jij vast slaapt.

ELS- Toch voel ik mij alles behalve op mijn gemak.

DIETER- Ik zorg er wel voor, dat jou hier niets overkomt.

ELS- Is het daarom, dat jij mij bijna de adem afsnijdt?

 (Zij maakt zich ietwat lossen.)

DIETER- Die vreemde snoeshaan van een Pepito had zo-even het lef, onder jouw slaapkamerraam een serenade te komen brengen!

ELS- Ik heb zoiets gehoord. Was dit voor mij?

DIETER- Dat kereltje stelt zich nogal wat voor!

ELS- Ik was heimelijk jaloers op Babette. "Zoiets zou Dieter voor mij nooit doen," dacht ik.

DIETER- Zie je mij al bezig?

ELS- Toch vond ik het ontroerend mooi.

DIETER- Je pa was minder enthousiast. Bijna had hij Pepito bij de kraag.

ELS- Waar was pa dan?

DIETER- Ook hier buiten natuurlijk. Hij was afgekomen op dat gekweel.

ELS- Ik moet maken, dat ik in mijn bed lig!

DIETER- Blijf hier. Je ma helpt je pa nu tussen de lakens.

ELS- Hij is zeker naar mijn kamer gaan kijken!

DIETER- Hij kan er niet in.

ELS- Met de sleutel van madame Blanche! Ik moet dringend naar bed!

DIETER- Als jij dit doet, bezie ik jou nooit meer.
(Meteen keert hij zich lichtjes van haar af.)

ELS- (Lief) Bezie mij toch maar.
(Hij neemt haar nu weer stevig in zijn armen.)

ELS- Als ik het jou vroeg, zou jij mij dan een serenade brengen?

DIETER- Ik heb geen gitaar.

ELS- Leen die van Pepito.

DIETER- Ik kan ook geen gitaar spelen. Maar er zijn dingen, die ik wel kan. En waar wij meer aan hebben.

ELS- Zoals?

DIETER- Dit bijvoorbeeld.
(Gekus)

ELS- Dit was inderdaad niet mis.

DIETER- Het is nog maar een begin.

ELS- Ik ben erg benieuwd voor het vervolg.

DIETER- Mag ik met jou mee?

ELS- Waar naartoe?

DIETER- Naar je kamer. Nu.

ELS- Onze pa...!

DIETER- Kom jij dan mee naar mijn kamer.

ELS- Je pa...!
(Dieter lijkt erg ontgoocheld.)

ELS- Wij kunnen samen nog even gaan wandelen. Hier niet zover vandaan loopt er een riviértje. Bij volle maan is het daar erg romantisch.

DIETER- Hoe weet jij dit?

ELS- Ik denk het toch.

DIETER- Ik had jou liever gezien in het volle licht.

ELS- Dit komt nog.

DIETER- Als ik tegen het wachten kan?

- ELS- Eigenlijk is het niet verstandig, wat wij nu doen. Stel eens, dat wij hier nu worden betrapt.
- DIETER- Door wie?
- ELS- Door mijn of jouw vader. Dan kunnen wij het helemaal vergeten.
- DIETER- Of wij samen gelukkig worden, hangt enkel en alleen van ons af.
- ELS- Toch moeten wij voorzichtig zijn. Ik moet terug naar mijn kamer.
- (De kolonel komt uit het hotel. Geruisloos maken Dieter en Els zich samen uit de voeten. Ook madame Blanche verschijnt. Zij trekt de voordeur achter zich dicht.)
- KOLONEL- Heb jij ze er allemaal onder gekregen?
- BLANCHE- De ene al wat eerder dan de andere.
- KOLONEL- Mevrouw Coemans leek erg gegeneerd.
- BLANCHE- Morgen houdt zij haar man wel beter in de gaten.
- KOLONEL- Ook de professor was moeilijk weg te slaan van de sangria.
- BLANCHE- Hij is geen professor, maar een onderwijzer. En onze zozegde makelaar is een beenhouwer.
- KOLONEL- Zij proberen hun imago was op te vijzelen?
- BLANCHE- Dit hoeft toch niet. Ieder mens is toch gelijk.
- KOLONEL- Ga jij dit herhalen, als binnenkort blijkt, dat ik geen kolonel ben, maar een sergeant?
- BLANCHE- Aan jouw reputatie heb ik nooit getwijfeld.
- KOLONEL- Toch kan ik jou niet overhalen, mee te gaan naar Antwerpen.
- BLANCHE- (Plagerig) Is daar iets te zien?
- KOLONEL- Van alles!
- BLANCHE- De Boerentoren? En de jardin zoologie? Zo rustig als hier is het er lang niet. Neen, Roger, een stad is niets voor mij.
- KOLONEL- Eigenlijk ben ik van Brasschaat, de groene long van Antwerpen. De lucht is daar nog zuiverder dan aan het Vierwoudstedenmeer.
- BLANCHE- Jij gelooft dit zelf?

KOLONEL- Toch min of meer.

BLANCHE- Dan begrijp ik niet, waarom jij nog naar hier wil komen.

KOLONEL- Voor jou, Blanche! Voor 's werelds allergrootste bezienswaardigheid!

BLANCHE- Hoe lang is het geleden, dat jij nog eens naar de oog-arts bent geweest?

KOLONEL- Heb jij jezelf al eens bekeken in de spiegel?

BLANCHE- Vroeger, heel vroeger! In de tijd dat Jean-Marie Pfaff nog keeper was bij de Rode Duivels.

KOLONEL- Jij kent precies iets van voetbal?

BLANCHE- Was Jean-Marie niet van Antwerpen?

KOLONEL- Lijk ik, van Brasschaat! Alles wat van daar komt, is dik in orde. Als jij dit wil, kan jij dit meteen ondervinden. Dit kost jou maar één woord.

BLANCHE- Ik hoor het al. Het grote ~~fl~~lot is nog niet uit.

KOLONEL- Geen van beiden zijn wij geschapen, om alleen te blijven. Zowel jouw huwelijk als het mijne was een succes. Waarom dan niet eens opnieuw proberen?

BLANCHE- Ik zit hier goed, de ganse dag onder de mensen.

KOLONEL- In Antwerpen zijn wij ook alles behalve alleen.

BLANCHE- Hier heb ik mijn bezigheid.

KOLONEL- Bezigheid bezorg ik je ginds ook wel.

BLANCHE- Wij blijven goede vrienden.

KOLONEL- Beter "vaste" vrienden, dan "goede" vrienden!

BLANCHE- Het is nooit volle maan van de eerste dag.

KOLONEL- Jij bedoelt, dat er nog iets kan van komen? Dat er nog hoop is?

BLANCHE- Dit zeg jij!

KOLONEL- In ieder geval gaan wij samen nog iets drinken.

BLANCHE- De bar is afgesloten.

KOLONEL- Een korte wandeling dan?

(Blijkbaar horen zij iets.)

KOLONEL- Ssst!

BLANCHE- Volk op komst!

(Meteen houden Blanche en de kolonel zich wat verscho-
len. Dieter en Els verschijnen. Zij begeven zich naar de
voordeur van het hotel. Zij willen naar binnen, maar de
deur is op slot.)

DIETER- De deur is op slot!

ELS- (In paniek) Wat nu?

DIETER- Heb jij een sleutel?

ELS- Neen.

DIETER- Ik ook niet.

ELS- Dadelijk merkt pa, dat ik er niet meer ben!

DIETER- Wacht hier even!

(Meteen verdwijnt Dieter heel even. Dan keert hij terug
met een laddertje. Hij plaatst dit onder het slaapkamer-
raam van Els.)

DIETER- Verdomme! Ze is te kort!

ELS- IK "moet" binnen geraken!

DIETER- Klim toch maar eens tot boven op het laddertje. Ik kom je
daar een duwtje geven.

ELS- Jij denkt zeker, dat ik mijn nek wil breken?

DIETER- Een andere mogelijkheid om ongezien binnen te geraken,
zie ik niet.

ELS- Als het niet lukt, kunnen wij de rest van onze vakantie
vergeten.

DIETER- Klim maar eens op de ladder. Ik volg.

ELS- Om mij onder mijn achterste te duwen zeker?

(De kolonel is te voorschijn gekomen.)

KOLONEL- Heb jij liever, dat ik dit doe?

DERDE BEDRIJF

(De families Coemans en Klaps beëindigen hun ontbijt.
Ten opzichte van het eerste bedrijf zijn zij veranderd
van zithoek.)

BABETTE- Heeft het gesmaakt, mijnheer?

DIETER- Het was heel lekker, juffrouw.

CAS- Hoe? Is het ontbijt al afgelopen?

BABETTE- Ja, mijnheer.

CAS- Wij kregen alleen nog maar wat slappe melk!

LINDE- Yoghourt met meloen, Cas.

CAS- Een fruitpapke voor een baby!

BABETTE- Had mijnheer iets anders verwacht?

CAS- Gebakken eieren met bacon!

BABETTE- Dit is geen van beide gezond, mijnheer.

CAS- Dan heb jij "mijn" bacon nog niet geproefd!

BABETTE- "Jouw" bacon?

LINDE- Die van onze beenhouwer thuis.

BABETTE- Bacon zit vol hormonen, en eieren vol salmonella.

CAS- Al jaren eet ik eieren met bacon! En nu komen ze mij vertellen, dat dit niet gezond is! Ik heb dan ten minste geen honger meer lijk nu.

LINDE- Gisteravond was er lekker eten in overvloed. Maar jij geraakte niet meer aan tafel.

CAS- Moet jij hierover blijven zagen? Voor dⁱe ene keer, dat dit gebeurt!

LINDE- Heel het hotel heeft het gezien! En dit al de eerste dag, dat wij hier zijn!

CAS- Zij kennen ons nog niet eens!

LINDE- Sinds gisteravond wel!

DIETER- Zeg maar tegen de kok, dat het goed heeft gesmaakt, juffrouw.

BABETTE- Dit ga ik zeker doen, mijnheer.

(Babette heeft intussen afgeruimd. Zij vertrekt.)

CAS- (Tot Dieter) Jij wilt morgen nog van die afgeroomde melk?

DIETER- Het ontbijt was heel lekker, pa.

(Babette kruist Pepito.)

BABETTE- Wanneer proef jij van mijn "Blond"?

PEPITO- Italianen zijn geen bierdrinkers, Babette.

BABETTE- Ook niet, als ik het speciaal voor jou heb gebrouwen?

PEPITO- Ook dan niet, Babette. Ook dit heb ik je al honderd keer proberen duidelijk te maken. Ik moet ten andere mijn kop bij mijn werk houden.

BABETTE- Mag ik je dan vanavond een glas brengen op je kamer?

PEPITO- Iedere avond ben ik doodop!

BABETTE- Jij moet alleen maar eens proeven.

PEPITO- Hier in dit hotel zijn er proevers genoeg. En laat mij nu eens vlug passeren. IK moet maar de familie Klaps.

BABETTE- Naar de klapenster van een dochter zeker?

(Pepito haast zich naar de familie Klaps. Erg ontgoocheld verdwijnt Babette in het hotel.)

PEPITO- (Lief) Goed geslapen, Elske?

JOS- (Lastig) Zijn dit jouw zaken?

PEPITO- Ik heb graag, dat onze gasten content zijn, professor.

JOS- Zorg dan vanmiddag maar eens iets anders dan die eeuwige meloensoep!

LINDE- Jij verwacht toch niet, dat het eten overal zo lekker is als bij ons thuis, Jos.

JOS- Nu moeten wij hier onder die ellendige duiven komen zitten! Als wij omhoog durven kijken, pletsen ze je oog dicht. (Tot Pepito) Wil jij eens gaan zeggen tegen die mijnheer daar, dat hij op mijn plaats zit?

PEPITO- Voorbehouden plaatsen zijn er hier niet, professor.

JOS- De vorige dagen zaten wij daar altijd.

- PEPITO- Wie eerst komt, eerst maalt!
- JOS- Ja! Hij daar, met zijn vleesmolen!
- PEPITO- (Vriendelijk) Goed geslapen, Elske?
- JOS- Dit heb jij haar al eens gevraagd!
- PEPITO- Ik heb nog geen antwoord gehad, professor.
- ELS- Ik heb goed geslapen.
- PEPITO- (Lichtjes plagerig) Niet moeten opstaan van de hitte?
Of van iets anders?
- JOS- Hoor je dit, Linde?
- LINDE- Ja, Jos! Ik ben niet doof! Laat die jonge mensen zich
toch wat amuseren.
- JOS- Amuseren? Zij is jouw dochter! En hij een Italiaan!
- LINDE- En dan?
- JOS- Binnenkort neemt hij haar voorgoed mee naar Italië!
- LINDE- Ben je gek?
- PEPITO- (Wat plagerig) Vanmorgen was de ladder van onze dui-
ventil verdwenen. Weet iemand van jullie, wat er hier-
mee is gebeurd?
- LINDE- Mijn man geraakte nog boven via de trap.
- PEPITO- (Wat plagerig) Jij ook, Elske?
- JOS- Mijn dochter drinkt nooit alcohol!
- PEPITO- Die ladder hebben wij teruggevonden hier op het terras.
- LINDE- Dan heeft iemand die gebruikt, om appels te gaan pluk-
ken.
- PEPITO- (Geamuseerd) Die appeltjes had ik willen zien! Jullie
komen alledrie eten deze middag?
- JOS- Als wij "daar" op "onze" plaats mogen zitten! Niet als
wij hier ieder ogenblik iets op onze kop kunnen krijgen!
- PEPITO- (Lichtjes plagerig) Als er nog eens iemand die ladder
nodig heeft, wil ik ze met alle plezier komen vasthou-
den! De ladder bedoel ik!
- (Pepito heeft afgeruimd. Hij gaat naar binnen.)
- JOS- Waarom heeft hij het voortdurend over die ladder?

- LINDE- Waarschijnlijk omdat er hier gisteravond iemand ladder-
zat liep.
- JOS- Je moet mij niet alleen bezien! Die daar op mijn plaats
zit, had het veel erger zitten!
- LINDE- Dat zal jij je nog herinneren!
(Blijkbaar pletst er iets neer vlak naast Jos.)
- JOS- Dedju!
(Cas heeft het gezien. Meteen schiet hij in een luide
lach.)
- MARTINE- Wat krijg jij zo ineens?
- CAS- De duiven scheten de professor bijna op zijn kop!
- MARTINE- Kan het niet wat deftiger?
- CAS- Dit moet je aan de duiven vragen.
- JOS- (Naar het uitwerpsel kijkend) Het is precies gehakt
van Coemans!
- LINDE- (Vermanend) Jos!
- JOS- Kijk zelf, als je mij niet gelooft!
- CAS- (Tot Dieter) Wat zit jij altijd achterom te kijken?
- DIETER- Ik kijk naar de duifjes, pa.
- CAS- Naar dat eksterke van Klaps zeker? Dit is geen spek voor
jouw bek, kameraad!
- DIETER- Zij heeft jou toch nooit iets misdaan, pa.
- CAS- Eksters en duiven hokken nooit samen!
- DIETER- Wat wil pa hiermee zeggen, ma?
- MARTINE- Dat hij nog altijd niet nuchter is van gisteravond.
- LINDE- Als we de hitte willen voor zijn, moeten wij nu meteen
gaan wandelen.
- ELS- Ik voel mij niet zo best vandaag. Voor één keer blijf ik
hier.
- JOS- (Opgewonden) Toch niet voor dat onnozelaartje van de
beenhouwer?
- LINDE- (Lastig) Neen, Jos! Voor die Italiaan!
- JOS- Ik blijf ook hier! Zo gauw zij daar weg zijn, neem ik
hun plaats in. Dan eten wij vanmiddag daar. Dan kunnen
zij hier komen genieten van de duiven.

- LINDE- Ben jij van plan, ter wille van hen, onze vakantie naar de vaantjes te helpen?
- JOS- Mijn vakantie is goed, als ik vanmiddag "daar" kan eten!
- LINDE- Dan gaan Els en ik alleen.
- ELS- Moet ik echt mee?
- LINDE- Jij mag ook hier bij pa blijven, als jij dit liever doet.
- JOS- Dan sta je niet op van je stoel! Ik ben niet van plan, je voortdurend na te lopen! Ik ga dat mooie plaatsje daar niet verspelen!
- ELS- Jij hoeft mij niet na te lopen.
- JOS- Hiervoor reken jij misschien op iemand anders? Ik ga die jonge Coemans goed in de gaten houden!
- ELS- Dan ga ik toch maar met ons ma mee.
- JOS- Welke richting gaan jullie uit?
- LINDE- Ga jij mij ook in het oog houden?
- (Linde en Els vertrekken.)
- CAS- (Geamuseerd) Ik geloof niet, dat de professor zich goed voelt vandaag. Hij kan precies niet mee.
- MARTINE- Hij geraakte gisteravond nochtans nog boven zonder de hulp van zijn vrouw.
- DIETER- Ik ga mijn benen wat uitslaan.
- CAS- Samen met ma en mij!
- DIETER- Ik ga liever alleen.
- CAS- Wij gaan met zijn drieën!
- MARTINE- Als Dieter nu graag eens alleen gaat...
- CAS- Hij gaat niet alleen! Hij heeft daar een kort rokske tussen de struiken zien verdwijnen! Hij wil dit per se achterna!
- MARTINE- Hij is twintig jaar.
- CAS- Hij is hier pas, hij kent hier nog geen enkele weg. Ik ga vlug mijn wandelschoenen aantrekken.
- (Cas gaat naar binnen. Als hij Jos passeert, begint hij te zingen.)
- CAS- "Je suis seul ce soir, avec mes rêves."

MARTINE- Jij legt het er veel te dik op, dat jij Els per se achterna wil.

DIETER- Moet ik dan wachten, tot zij helemaal uit het gezicht is verdwenen?

MARTINE- Als zij jou ook wil zien, verdwijnt zij niet uit het gezicht.

DIETER- Het is hier één bos!

MARTINE- Dus liggen er overal stokken, om pijltjes te trekken.

DIETER- Deed jij dit vroeger?

MARTINE- En anders doe jij maar lijk Klein Duimpje.

DIETER- Broodkruimels strooien? Dit is hem niet goed bevallen.

MARTINE- Hoe laat lag jij vannacht in bed?

DIETER- Dit weet ik niet meer zo juist.

MARTINE- Om twintig over één liep jij je kleeerhanger omver. Kwam jij toen van bij haar?

DIETER- Van bij wie?

MARTINE- (Wat ironisch) Van bij madame Blanche?

DIETER- Ik kwam van buiten.

MARTINE- Samen met Els?

DIETER- Madame Blanche en de kolonel waren er ook.

MARTINE- Jij weet, wat je te wachten staat, als pa hier achter komt. Niet iedere avond valt hij zo vroeg in slaap.

DIETER- Zijn wij nu weg?

MARTINE- Niet dezelfde richting uit als onze geburen. Ik zorg er wel voor, dat wij ze onderweg tegen het lijf lopen.

(Martine en Dieter vertrekken. Meteen haast Jos zich naar hun hoek van het terras. Triomfantelijk installeert hij er zich.)

JOS- Laat nu maar wat vallen, duifjes! Naar hartenlust!

(Cass komt uit het hotel. Vlug wil hij zijn vrouw achterna. Dan bemerkt hij Jos.)

JOS- Opgestaan is plaats vergaan!

CAS- Denk jij?

(Cas neemt plaats op een andere stoel in dezelfde hoek.)

CAS- Als jij vanmiddag "hier" wil eten, zal het aan dezelfde tafel zijn als ik! Wij zullen eens zien, wie van ons beiden dit het langst volhoudt!

(Zwiġgend negeren zij mekaar. Dan komt Babette naar buiten.)

BABETTE- Onze twee vrienden, dicht bij elkaar! Gezellig! Wensen de heren iets te drinken?

CAS- (Geamuseerd) Wat de "professor" betaalt, sla ik niet af.

JOS- Makelaars hebben meer geld!

BABETTE- Wij hebben hier nu ook "Blond".

CAS- Breng mij dan maar "Bruin".

BABETTE- (Geamuseerd) Dan wordt het voor de professor ongetwijfeld "Blond"?

(Jos lonkt naar de treiterende Cas.)

JOS- Mij ook "Bruin". En breng mij ook de krant mee.

(Babette verdwijnt in het hotel.)

CAS- Een "professor" moet op de hoogte blijven van de actualiteit.

JOS- "Makelaars" moeten de beurs volgen. Of zijn zij enkel geïnteresseerd in de prijzen van het koeien- en varkensvlees?

CAS- Zo hebben wij nog ooit samen gezeten, vechtend voor dezelfde bouwgrond. Herinner jij je dat nog? (Plagerig) Wie van ons beiden trok er toen aan het langste eind?

JOS- Je koppigheid heeft je toen veel geld gekost!

CAS- Jouw schuld! Jij was de enige, die maar bleef hoger bieden.

JOS- Had ik niet dat recht? Ik was toen even in de war. Ik dacht, dat die kant van de straat de best was.

CAS- Dat is ook zo! Jij wist toen, dat ik die grond nooit zou laten schieten. Toch bleef jij maar hoger bieden! Om mij te pesten!

JOS- Ik kende jou toen niet eens!

CAS- Jij was een en al koppigheid! Achteraf is dit jou wel erg duur komen te staan. Jouw bouwgrond werd ook de helft duurder.

- JOS- Omdat jij een eersteklasse wringer bent! Nog altijd zet jij je klanten aan, te parkeren vlak voor mijn garage.
- CAS- Heb jij dit ooit gehoord?
- JOS- Vernomen van sommigen van jouw klanten.
- CAS- Leer fatsoenlijk autorijden. Jij hebt de halve straat nodig, om uit jouw garage te geraken! Jouw loebas van een hond heeft minder plaats nodig, om ergens doorheen te geraken. Of denk jij dat ik niet weet, wie er met mijn parrelhoenen vandoor is?
- JOS- Die zijn er uitgemuisd van de honger! De enige die bij jou thuis niet gaan lopen, zijn de vleesmaaier!
- CAS- Hier kan jij niet van meepraten, professor! Het enige wat jullie tussen de boterhammen krijgen is, wat goedkope "reclame" van een of andere bazaar.
- JOS- Zelfs jouw zoon kan jij niet aan jouw kant van de straat houden!
- CAS- Omdat jouw "kip zonder kop" heel de tijd op straat staat te kakelen!
- JOS- Dat die zoon van jou het nooit waagt, naar de hand van mijn dochter te komen vragen!
- CAS- Hij moest het eens proberen!
- (Babette brengt de consumpties.)
- BABETTE- Een glas "Bruin" voor mijnheer Coemans,... en hetzelfde voor de professor. (Onschuldig) Jullie kinderen zijn samen een wandelingetje gaan maken?
- (Cas en Jos verslikken zich bijna in hun bier.)
- BABETTE- Naar het schijnt, mogen zij mekaar.
- JOS- Blijkbaar heb jij je inlichtingen niet uit goede bron.
- BABETTE- Onze madame doet er nochtans eerder een schepje af, dan een schepje bij.
- CAS- Zeg maar tegen je madam, dat zij zich deze keer erg vergist.
- BABETTE- Je krant, professor.
- JOS- Jij de beursberichten, makelaar?
- CAS- Nu niet. Ik ben hier met vakantie.
- BABETTE- Als de heren nog iets nodig hebben, geven zij mij maar een seintje.

(Babette verdwijnt in het hotel.)

CAS- Als je vrouw het niet ziet, durf jij ook een pint drinken.

JOS- Zo zat als jij gisteravond ga ik hier niet van worden.

(Jos opent de krant.)

JOS- (Ironisch) Jammer dat ik onze gezellige conversatie een tijdje moet onderbreken. Ik kan geen twee werken tegelijk doen.

CAS- Jij hebt het al moeilijk genoeg met één. Ik weet het! Maar het hindert echt niet. Lees rustig je krant. Misschien weet jij dan straks iets zinnigs te vertellen. Jij hebt je krant toch niet onderste boven vast?

JOS- De foto's staan toch niet op hun kop. Graag het stripverhaal? Hiervoor hoeft je niet per se te kunnen lezen.

(Pepito komt uit het hotel met een half glas wijn. Hij neemt plaats op een rustbank. Babette verschijnt.)

BABETTE- Dorst?

PEPITO- Zoals je ziet.

BABETTE- Wanneer ga jij mijn "Blond" eens proberen? Als jij het niet proeft, weet ik niet, of ik het de anderen kan voorzetten.

PEPITO- Als ik er niet van doodga, mogen de anderen het ook drinken?

BABETTE- Jij mag er als allereerste van genieten.

PEPITO- Een andere keer.

BABETTE- Vanavond?

PEPITO- Misschien.

BABETTE- (Enthousiast) Samen bouwen wij een feestje... op mijn kamer. Ik zorg voor het kaarslicht, en voor de stemmige muziek.

(Pepito geniet van zijn wijn.)

BABETTE- Doe jij dit, om mij te treiteren?

PEPITO- Wat?

BABETTE- Er zo van genieten.

PEPITO- Ik begrijp niet, wat sommigen in bier hebben gezien.

BABETTE- Jouw smaak is nog niet gecultiveerd. Wacht maar, tot jij van mijn "Blond" hebt geproefd.

PEPITO- Jij bent zo zelfzeker.

BABETTE- Deze keer ga ik de wereld verbazen.

PEPITO- Dit heb ik van mijzelf ook ooit gedacht.

BABETTE- Wacht maar! Jij gaat mij nog gelijk geven!

PEPITO- Is Elske op haar kamer?

BABETTE- Elske is gek van Dieter. Overal loopt zij hem achterna als een schoothondje.

PEPITO- Zo'n hondje wil ik ook wel eens op mijn schoot.

BABETTE- Bij haar heb jij geen schijn van kans!

PEPITO- En toch wil ik het eens proberen.

BABETTE- Als jij vanavond naar mijn kamer komt, zal ik mijn capaciteiten van schoothondje ook eens bovenhalen. Kom jij?

PEPITO- Ik zal zien.

BABETTE- Jij gaat het je hoegenaamd niet beklagen. Ik reken erop, dat jij er bent!

PEPITO- Jij moet die kaarsen nu nog niet aansteken. Wacht hiermee tot vanavond.

(Gelukkig holt Babette het hotel binnen.)

PEPITO- Eigenlijk beter die vogel in de hand, dan tien in de lucht.

(Hij drinkt zijn glas leeg. Dan kijkt hij naar het raam van de kamer van Els.)

PEPITO- (Geamuseerd) Al blijf ik hopen, dat het duifje uit die til ooit naar mij toe komt gevlogen.

(De kolonel komt terug van zijn ochtendwandeling. Even houdt hij halt bij Cas en Jos.)

KOLONEL- Onze twee vrienden, gezellig samen bij een fris glaasje Bier.

CAS- (Plagerig) Zou jij de kolonel niet eens trakteren, professor?

KOLONEL- Geen bier op mijn nuchtere maag! De voorbije nacht ben ik wat gulzig geweest.

CAS- Lijk iedereen.

KOLONEL- Een mens heeft soms van die "gelukzalige" momenten, dat hij zijn leeftijd en zijn constitutie vergeet.

JOS- (Geamuseerd) Jou hebben ze toch niet naar boven moeten dragen?

KOLONEL- Niet dat ik mij herinner.

JOS- Dan behoorde jij hier vannacht nog tot de lichtere gevallen.

CAS- Als je universiteit hebt gedaan lijkt de "professor", heb je niet alleen meer verstand. Je gebruikt er ook meer.

KOLONEL- Waar geef jij les, professor?

(Boos lonkt Jos naar Cas. Cas is nu duidelijk in zijn nopjes.)

KOLONEL- In Leuven?

JOS- ... Ja.

KOLONEL- Dan ken jij professor Janssens?

JOS- Met de namen Janssens en Peeters lopen er daar veel.

KOLONEL- Marcel Janssens? De essayist?

JOS- Die ken ik.

KOLONEL- Hoe maakt hij het tegenwoordig?

JOS- Ik zou het niet kunnen zeggen. Zo vaak zie ik hem niet.

CAS- (Geamuseerd) In zo'n grote school kan je niet iedereen persoonlijk kennen, niet waar "professor"?

KOLONEL- Heeft hij nog iets gepubliceerd na "Lof der Traagheid"?

JOS- Niet bij mijn weten.

CAS- (Geamuseerd) Zelfs een "professor" kan niet alles weten.

KOLONEL- (Geamuseerd ter zijde) Die man moet al jaren dood zijn. Zijn werken bestudeerden wij destijds in de Militaire School.

CAS- (Geamuseerd) Een universiteit is niet min, als je dat zo allemaal hoort.

KOLONEL- (Blijkbaar onschuldig) Dan heeft een makelaar het waarschijnlijk een stuk gemakkelijker? Met hoeveel werken jullie op de zaak?

JOS- (Geamuseerd) Eigen volk meegerekend.

CAS- Met vijf.

KOLONEL- Hebben jullie een behoorlijke omzet?

CAS- Wij mogen niet klagen, vooral in het weekend.

KOLONEL- Zelfs dan zijn jullie open?

CAS- Zaterdag is onze drukste dag.

JOS- (Plagerig) De varkenspest heeft hem wel veel parten gespeeld.

KOLONEL- Jullie investeren ook in de landbouw- en de veeteelt-sector?

CAS- Wij zijn van alle markten thuis.

JOS- (Geamuseerd) Vooral van de veemarkten.

KOLONEL- Dan kan ik mijn kapitaaltje misschien eens bij jou komen investeren? Wat raad jij mij momenteel aan? Obligaties? Aandelen? Vreemde munten? Goud?

JOS- (Geamuseerd) Maaltijdchecks!

CAS- Dit bekijken wij van persoon tot persoon. De "professor" heb ik zo-even een biljet aangeraden van "Euromillions".

KOLONEL- Madame Blanche zit ook nog met wat geld. Mogen zij en ik samen eens afkomen?

CAS- Wij staan open voor iedereen.

JOS- (Geamuseerd) Hij werkt niet op afspraak.

CAS- Neen. En parkeren kan je altijd, aan de overkant van de straat.

KOLONEL- Fijn dat wij samen eens hebben gebabbeld. Ik ben nu heel wat wijzer geworden.

(De kolonel wil naar binnen. Onderweg botst hij op Madame Blanche.)

BLANCHE- Al wakker, kolonel?

KOLONEL- Ik ben al terug van mijn ochtendwandeling.

BLANCHE- Dit is erg vroeg.

KOLONEL- Ik kon niet slapen. Er lag mij iets op de maag.

BLANCHE- De wijn van vannacht?

KOLONEL- Ik moet mij bij jou verontschuldigen.

BLANCHE- Waarvoor?

KOLONEL- Voor die handtastelijkheden van vannacht. Met mijn zatte kop wou ik mij wat veel permitteren.

BLANCHE- (Geamuseerd) Ik heb er niet wakker van gelegen.

KOLONEL- Ik wel.

BLANCHE- (Geamuseerd) Ik vond het zelfs plezant. Op mijn leeftijd, nog zo'n succes!

KOLONEL- Ik had nochtans de indruk, dat jij er niet mee was opgezet.

BLANCHE- Ik pas alleen maar op, dat het mij niet te zeer overwelddigt.

KOLONEL- Eigenlijk had jij er niets op tegen?

BLANCHE- Ben jij gek?

KOLONEL- Had ik dit geweten! Ik ben blij, dat jij het mij niet kwalijk neemt. Nu heb ik de hele nacht wakker gelegen voor niets.

BLANCHE- Wie de zee tot geliefde wil, moet bij het kussen de zout-smaak leren verdragen.

KOLONEL- Dan kom ik een van de volgende dagen mij nog wel eens aan jouw bronnen laven.

BLANCHE- Denk aan mijn leeftijd! En mijn reputatie!

KOLONEL- Ik wil zo vlug mogelijk wennen aan die zoutsmaak.

BLANCHE- Eén zaak nog, kolonel,...

KOLONEL- Vannacht noemde jij mij "Roger".

BLANCHE- Dit is mogelijk. Maar nu ben ik weer bij mijn positieven. Eén zaak nog, kolonel. Bespaar mij voortaan heel die lofzang over Antwerpen, en jouw villa in Brasschaat. Blanche trouwt niet meer, en zij verhuist niet meer. Maar voor de rest is zij niet van plan, iets te laten. Tot straks!

KOLONEL- Tot straks!

(Blanche gaat naar Cas en Jos. Opgetogen kijkt de kolonel haar na.)

KOLONEL- Maar goed, dat ik mij vannacht niet helemaal heb ingehouden. Wat ik al heb gehad, neemt niemand mij nog af!

(Met een zwierige, wat militaire stap gaat de kolonel het hotel binnen.)

JOS- (Plots) Dedju! Dedju!

BLANCHE- Verwelkom jij mij op deze manier?

JOS- (Wijst op de krant) Stijn, mijn jongste zoon!

BLANCHE- Is hij verongelukt?

JOS- Hij heeft de Grote Prijs van Kleine-Spouwen gewonnen!

BLANCHE- Een koers?

JOS- Een kermiskoers!

BLANCHE- Dit is toch helemaal geen reden, om te vloeken. Had jij liever, dat hij had opgegeven?

JOS- Natuurlijk! Als hij niet kan volgen, houdt hij er misschien mee op! Nu doet hij natuurlijk verder met die zottigheid!

CAS- Ze kunnen niet allemaal "professor" worden.

JOS- De Grote Prijs van Kleine-Spouwen! Dit moet ik even doorspoelen!

BLANCHE- Het is plezierig, als je kinderen talent hebben.

JOS- (Opgewonden) Talent? Mijn zoon rijdt koers! En mijn dochter loopt met de zoon van een beenhouwer! Wat hebben die twee gegeten? Maar goed, dat onze oudste nog fatsoenlijk is!

BLANCHE- Bert?

JOS- Ja. (Plots) Hoe ken jij die?

BLANCHE- De postbode bracht een kaartje voor jou. Van hem.

JOS- Ten minste één, die zich fatsoenlijk gedraagt!

BLANCHE- Voor jou is er ook een kaartje, mijnheer Coemans.

(Blanche deelt de kaartjes uit.)

CAS- Van mijn dochter Miet.

JOS- (Fier) Onze Bert weet, dat zijn pa om hem is bekommerd. Daarom stuurt hij op tijd en stond een teken van leven.

BLANCHE- Blijkbaar is hij met vakantie?

JOS- Ja.

BLANCHE- Ver van hier?

JOS- Als wij thuis iets doen, doen wij het goed! Tenerife!

BLANCHE- En jouw dochter, mijnheer Coemans?

CAS- Die doet niet onder voor zijn zoon!

BLANCHE- Ook Tenerife?

CAS- Ja.

BLANCHE- Welke stad?

CAS- "De" stad van Tenerife! Santa Cruz!

BLANCHE- En jouw zoon?

JOS- Die doet helemaal niet onder voor zijn dochter!

BLANCHE- Ook Santa Cruz?

JOS- Ja.

BLANCHE- Allebei in een jeugdherberg?

JOS- In het luxehotel Garcia Lorka.

BLANCHE- En jouw dochter?

CAS- Die doet helemaal niet onder voor zijn zoon!

BLANCHE- Ook hotel Garcia Lorka?

CAS- Luxehotel Garcia Lorka!

BLANCHE- Dan hebben zij gezelschap aan elkaar?

JOS- Mijn zoon beziet zijn dochter niet eens!

CAS- Mijn dochter moest het eens riskeren, zijn zoon te be-
zien!

BLANCHE- Dan logeren zij wellicht ver van elkaar?

JOS- Kamer 311!

CAS- Dit kan niet!

JOS- Ik kan toch lezen!

CAS- Kamer 311 is die van onze Miet!

JOS- Van onze Bert!

CAS- Van onze Miet!

JOS- Van onze Bert!

CAS- Van onze Miet!

(Voorzichtig maakt madame Blanche zich nu uit de voeten.)

CAS- Laat zien!

(Zij verwisselen de kaarten.)

JOS- Ook 311!

CAS- Ook 311!

JOS- Dan slapen die twee in hetzelfde bed?

CAS- Ik breek haar de poten, als zij thuiskomt!

(Martine en Linde komen terug van de wandeling.)

LINDE- Wat is er hier aan de hand?

JOS- (Erg opgewonden) Onze Bert slaapt met Miet Coemans!
En onze Bert heeft de Grote Prijs van Kleine-Spouwen gewonnen!

LINDE- Wat brabbel jij allemaal?

JOS- (Op Cas duidend) Dat "hij" het maar uitlegt!

MARTINE- Cas?

(Jos en Cas geven hun vrouw elk een ansichtkaart. Bij de ingang van het hotel botst madame Blanche op Pepito. Deze heeft een glas bier in de hand.)

BLANCHE- Wat is er in dat glas?

PEPITO- "Blond". Babette heeft het speciaal voor mij gebrouwen.
Zij wil per se, dat ik het leegdrink.

BLANCHE- Jij gaat dit toch niet aan de planten gieten?

PEPITO- Waar anders?

BLANCHE- Geef hier.

(Met het glas "Blond" inspalleert madame Blanche zich op een bank. Pepito gaat terug naar binnen. Madame Blanche neemt voorzichtig een slokje. Meteen lijkt zij enthousiast. Zij neemt een grotere slok.)

MARTINE- (Enthousiast) Linde, een ansichtkaart van onze Miet!
Uit Tenerife!

LINDE- (Enthousiast) Een kaart van onze Bert! Ook uit Tenerife!

MARTINE- Is Bert daar ook?

LINDE- Dat wil lukken!

JOS- (Erg opgewonden) Zij slapen in hetzelfde bed!

MARTINE- Hoezo?

LINDE- Zie wat je zegt, Jos!

JOS- Zij logeren in hetzelfde hotel! In dezelfde kamer!

CAS- Als zij thuiskomt, breek ik haar de poten!

(Verslagenheid bij beide vrouwen)

JOS- Waar is onze Els?

LINDE- Achtergebleven met Dieter.

JOS- Waaaaat! Linde, ga ze halen!

LINDE- Waarom?

JOS- Aan één kinderbed hebben wij voorlopig genoeg!

CAS- Als jouw zoon ook maar iets riskeert... met "mijn" dochter...

(Jos veert recht.)

JOS- Els? Els?

(Meteen gaat hij op zoek naar haar.)

CAS- Dat stukske schoolmeester zal zijn handen afhouden van mijn zoon!

(Cas loopt Jos achterna.)

MARTINE- Wij moeten ze na, voor er malheuren gebeuren!

LINDE- (Zucht diep) Kinderen!

MARTINE- En mannen!

(De beide dames snellen hun mannen achterna. Intussen heeft madame Blanche haar glas helemaal leeg. Zij is erg vrolijk, bijna high.)

BLANCHE- (Lief) Roger?... Rogerke? Oehoe? Waar ben jij?

(Net op dat ogenblik komt de kolonel naar buiten.)

KOLONEL- Zoek jij mij?

BLANCHE- Roger! Schat! Kom hier, dat ik je een kus geef!

(Madame Blanche vliegt de kolonel om de hals. Zij kust hem lang en hartstochtelijk.)

BLANCHE- Hoe kon ik vannacht zo stout zijn, jou op de vingers te tikken! Op staande voet gaan wij dit goedmaken!

KOLONEL- Heb jij gedronken?

BLANCHE- (Vrolijk) Ja! Eén glaasje "Blond"!

KOLONEL- Dan heb jij waarschijnlijk wat lang in de zon gelopen.

BLANCHE- Jij gaat nu mee naar mijn kamer! Wij doen de nacht nog eens over! Maar deze keer anders en beter! Zonder die tik op jouw vingers!

KOLONEL- Ben jij wel zeker, dat jij je in orde voelt?

BLANCHE- In prima conditie als nog nooit tevoren! Wij duiken nu samen tussen de lakens! En morgen reis ik met jou mee naar Antwerpen! Naar de Boerentoren! Kom!

(Madame Blanche sleurt de niets begrijpende kolonel mee het hotel binnen.)

VIERDE BEDRIJF

(Els vlucht stiekem uit het hotel. Bij een afgelegen hoekje gaat zij op zoek naar Dieter.)

ELS- (Fluistert) Dieter?

(Meteen komt Dieter tevoorschijn.)

DIETER- Elske!

(Els vliegt Dieter om de hals.)

DIETER- Jij bent weggeraakt?

ELS- Zogezegd ben ik naar het toilet. Als jij mij roept, ben ik er. Zeker als jij mij dringend wat hebt te vertellen.

DIETER- Dit kan nog even wachten.

ELS- Niet voor mij! Ik brand van ongeduld. Wat heb jij mij zo dringend te vertellen?

DIETER- Ik heb nagedacht... over ons.

ELS- Ik ook!

DIETER- En?

ELS- Voor geen geld wil ik jou nog ooit missen. Ze mogen mij aandoen, wat ze willen, nooit geef ik jou op! En laat mij nu eens vlug horen, wat jij mij hebt te vertellen!

DIETER- ... Zo dringend is dit niet.

ELS- Voor mij wel! Ik brand van nieuwsgierigheid!

DIETER- Ik... Ik wil er een eind aan maken.

ELS- (Erg geschrokken) Zelfmoord? Jij? Waarom?

DIETER- Ik wil een einde maken aan onze relatie.

ELS- (Totale verslagenheid) Waarom?

DIETER- Het heeft allemaal geen zin meer, dat tussen ons.

(Boos maakt Els zich los van Dieter. Koppig gaat zij plaatsnemen op een stoel. Onbeholpen staat Dieter haar te bekijken. Dan gaat hij voorzichtig naast haar zitten. Troostend raakt hij haar aan. Koppig maakt Els zich meteen los.)

DIETER- Ik doe het tegen mijn zin.

- ELS- Waarom doe jij het dan?
- DIETER- Onze ouders...
- ELS- Geef jij mij op, voor zo'n beetje tegenkanting? Hou jij zoveel van mij?
- DIETER- Nooit gaan zij toestemming geven voor onze trouw.
- ELS- Dan trouwen wij zonder hen!
- DIETER- Het spijt mij.
- ELS- Wie is de gelukkige?
- DIETER- Ik begrijp niet, wat jij bedoelt.
- ELS- Dan zal ik eens heel duidelijk zijn. Voor wie moet ik de plaats ruimen?
- DIETER- Voor niemand! Ik heb niemand anders! Jij bent de enige, waarvan ik ooit heb gehouden.
- ELS- Toch stuur jij mij wandelen?
- DIETER- Hoe langer wij wachten, hoe groter het verdriet. En hoe heviger de pijn.
- ELS- Hij stuurt mij voorgoed wandelen, omdat hij mij geen pijn wil doen! Zoiets moet ik geloven?
- DIETER- Het is zo.
- (Hij neemt haar hand.)
- ELS- Laat mij los!
- DIETER- Wij gaan toch als vrienden uit elkaar?
- ELS- Zo'n vrienden hoef ik niet!
- (Weer wil hij haar aanraken.)
- DIETER- Elske?
- ELS- Laat mij los!
- (Heel even een geladen stilte)
- DIETER- Jij moet terug naar je ouders. Ze zijn je aan het zoeken.
- ELS- (Koppig) Ik blijf zo lang op het toilet zitten, als ik wil!
- DIETER- Jij brengt jezelf nog meer in de problemen.

ELS- Die nemen wij er wel bij!

DIETER- Mijn leven lang blijf ik van je houden.

ELS- In de armen van een andere.

DIETER- Trouwen doe ik nooit.

(Plots veert Els recht.)

ELS- Ik ga mij verdrinken! Ik spring in de rivier! Helemaal in het diep! Nu meteen!

(Kordaat verlaat Els het terras. Dieter schrikt Een seconde aarzelt hij.)

DIETER- (Roept) Mijnheer Klaps?

(Dieter draait zich om, en loopt Els achterna.)

DIETER- Elske? Elske?

(Babette en Pepito komen uit het hotel.)

BABETTE- Ik maak mij ernstig zorgen over madame Blanche.

PEPITO- Hoelang is zij nu al met de kolonel op haar kamer?

BABETTE- Al acht uur. Ze komen niet eens naar beneden om te eten. De eerste uren gaven zij ten minste nog tekenen van leven.

PEPITO- Van heel veel leven! De luster onder haar kamer viel bijna van het plafond.

BABETTE- Misschien kregen zij een hartstilstand.

PEPITO- (Ongelovig) Allebei tegelijk?

BABETTE- Waarom gingen zij naar boven? Zomaar in de ochtend. Wat was er aan de hand?

PEPITO- Niets.

BABETTE- Madame Blanche is er de vrouw niet naar, om zomaar in het openbaar een man mee te nemen naar haar kamer.

PEPITO- Toen ik madame het laatst zag, zat zij hier op deze bank ... met een glas bier in de hand.

BABETTE- Bier? Madame drinkt nooit "Bruin".

PEPITO- Misschien was het "Blond".

BABETTE- Onmogelijk! Alleen jij en de postbode dronken "Blond".

PEPITO- De postbode?

BABETTE- Omdat het zo warm was, gaf ik hem er een.

PEPITO- Een paar uur geleden zijn ze hier naar hem komen zoeken.
Hij was nog niet terug van zijn eerste ronde.

BABETTE- En?

PEPITO- Hier twee huizen verder hebben ze hem gevonden. Zijn
fiets stond daar al de hele tijd voor de deur.

BABETTE- Dat is toch bij die jonge weduwe.

PEPITO- Vandaag waarschijnlijk de "lustige" weduwe.

BABETTE- Ik snap er niets van! Van de postbode wel, dit is normaal. Maar jij? Hoe voel jij je vandaag?

PEPITO- Ik? Normaal. Lijk altijd.

BABETTE- Jij voelt niets speciaals?

PEPITO- Niets.

BABETTE- Jij wil niet eens... met zo'n jonge weduwe...?

PEPITO- Neen.

BABETTE- Ook niet, nadat jij van dat "Blond" hebt gedronken?

PEPITO- Waarom begin jij altijd over dat "Blond"?

BABETTE- Dat glas dat ik je gaf, heb jij toch leeggedronken? Eerlijk!

PEPITO- Ik? Een vol glas bier?

BABETTE- Wat heb jij met dat "Blond" gedaan? Antwoord!

PEPITO- Wel... ik...

BABETTE- Heb jij ervan gedronken?

PEPITO- ... Ik...

BABETTE- Antwoord!

PEPITO- Ik gaf het aan madame Blanche.

BABETTE- En zij dronk het leeg?

PEPITO- Ik denk van ja.

BABETTE- Had ik het niet gedacht! Uilskuiken!

PEPITO- Ik kon het toch beter geven aan madame, dan aan de rodo-dendrons.

BABETTE- Jij bent een uilskuiken! Een groot! Ik moet dringend naar madame Blanche! Wie weet hoe zij er aan toe is! Met jou reken ik nadien wel af!

(Babette haast zich naar binnen.)

PEPITO- Vrouwen! Als zij een en ander bij elkaar hebben geklutst, denken zij meteen, dat zij een liefdesdrank hebben uitgevonden.

(Op het ogenblik dat Pepito naar binnen gaat, komen Linde en Martine naar buiten.)

MARTINE- Neen, Linde, ik vind niet, dat Jos een reden heeft, om zo van zijn oren te maken.

LINDE- Heb jij Cas al eens bezig gehoord? Onze Jos spreekt ten minste niet van iemand de poten te breken! Of door de gehaktmolen te draaien!

MARTINE- Omdat Jos geen gehaktmolen heeft!

LINDE- Ik heb jullie gevraagd, om het op een deftige manier uit te praten. Zonder buitenstaanders als toehoorders.

MARTINE- Ik was het hiermee eens. Maar Jos...

LINDE- (Onderbreekt) Maar Cas!

MARTINE- Praat niet zo luid! Wij mogen niet de indruk geven, dat ook wij vrouwen geen verstand hebben... Dat geval van Tenerife trekt op niets, dit moet jij toch toegeven.

LINDE- Omdat het om "jullie" dochter gaat! Als er daar iets gebeurt, zitten jullie met de gebakken peren. Dat jullie Dieter achter onze Els aan zit, vinden jullie veel minder erg.

MARTINE- Er is een verschil: tussen "achter iemand aan zitten", of "ermee naar bed gaan"!

LINDE- Wie zegt er, dat Miet en Bert in Tenerife samen slapen? Dit stond niet op hun kaartjes.

MARTINE- Jij denkt toch niet, dat die twee samen naar daar trokken, om apart te slapen? De ene in bed, de andere op het bedkarpet?

LINDE- Denk jij, dat Dieter zijn handen van onze Els afhoudt?

MARTINE- Dit is minder erg!

LINDE- Omdat het niet jouw dochter is! Deze keer zitten wij met de gebakken peren! In heel deze affaire hebben wij mekaar weinig te verwijten.

MARTINE- Als Jos zijn verstand had gebruikt...

- LINDE- (Onderbreekt) ...en Cas zijn verstand had gebruikt!
- MARTINE- Hebben zij er wel?
- LINDE- Cas in ieder geval niet!
- MARTINE- Als Jos er heeft, merk ik hier niets van!
- LINDE- "Wij" gaan proberen de zaken op te lossen. Onze mannen houden wij er zoveel mogelijk buiten.
- MARTINE- Miet en Bert moeten onmiddellijk terug uit Tenerife!
- LINDE- Weet jij, wat ons dit heeft gekost?
- MARTINE- Hetzelfde als ons zeker?
- LINDE- Allebei wisten zij, dat wij hier waren. Toch stuurden zij beiden hun adres. Zij wilden duidelijk, dat wij op de hoogte waren van hun verhouding.
- MARTINE- Zij hadden dit kunnen doen op een andere manier. Als zij het ons gewoon hadden verteld...
- LINDE- (Onderbreekt) Aan Cas zeker?
- MARTINE- (Lastig) Neen, aan Jos!
- LINDE- Waarom maken jullie altijd ruzie?
- MARTINE- Jullie maken ruzie!
- (Heel even een stilte)
- LINDE- Wij kunnen ze ook een kaartje sturen.
- MARTINE- Jij denkt, dat dit iets oplost?
- LINDE- Wij schrijven hen, dat Cas en ik samen in één kamer slapen. En jij en Jos samen in een andere. Op staande voet pakken zij dan hun koffers, en staan zij hier.
- MARTINE- Met jou valt niet te praten.
- LINDE- Vind jij dit zo gek? Vroeger heb jij Jos toch nagelopen.
- MARTINE- Ik? Die vent van jou? Als ik moest kiezen tussen hem en de paus van Rome, ik wist direct wie ik moest kiezen.
- LINDE- Jos!
- MARTINE- De paus van Rome!
- LINDE- L0s je problemen dan maar op samen met de paus!
- MARTINE- Jij hebt net hetzelfde karakter als je vent!

LINDE- Salut!

MARTINE- Wat doen wij nu met onze Miet?

LINDE- Stuur ze maar naar de paus!

(Linde verdwijnt resoluut.)

MARTINE- Zij heeft al even weinig verstand als die halfgare schoolmeester van haar. Ik haar vent nagelopen!

(Babette verschijnt met een kruik "Blond" en enkele lege glazen.)

BABETTE- Pepito?... Pepito?

MARTINE- Die ga jij hier niet vinden, vrees ik.

(Martine vertrekt.)

BABETTE- Die koppigaard!... Nu sta ik hier te houden met mijn "Blond"!

(Ontmoedigd neemt zij plaats op een bank.)

BABETTE- Wat bij madame Blanche en de postbode is gelukt, moet ook bij hem lukken. Als "hij" niet wil, moet "ik" mij opofferen! Wat doen wij ermee?

(Babette giet zich een glas "Blond" in.)

BABETTE- Ten aanval!

(Zij zet het glas aan de lippen, maar bedenkt zich dan.)

BABETTE- Als ik zelf drink en onder invloed geraak, heeft niemand hier de zaak nog onder controle. En als ik niets doe, ontglipt Pepito mij... (Plots) Wat moet, moet dan maar!

(Weer zet Babette het glas aan de lippen. Een mistroostige Dieter komt in haar richting. Babette merkt dit.)

BABETTE- Waarom niet eens proberen met hem?... Op wandel?

DIETER- Geweest.

BABETTE- Zonder Els?

DIETER- Ja.

BABETTE- Jij ziet er zo mistroostig uit.

DIETER- Het is gedaan tussen Els en mij.

BABETTE- Jij hebt er spijt van?

DIETER- Ik kon niet anders meer. Ik ben blij, dat ik de beslissing nu heb genomen. Al doet het mij ontzettend pijn.

(Een seconde aarzelt Babette. Dan biedt zij Dieter een glas "Blond" aan.)

BABETTE- Hier! Om je verdriet te verdrinken!

DIETER- Dit zal niet veel helpen, vrees ik.

BABETTE- Dan drink je er nog eentje meer. Van iemand die ook met liefdesverdriet zit, ga jij toch geen vriendelijke attentie weigeren?

DIETER- Heb jij ook liefdesverdriet?

BABETTE- Een evengroot als jij. Wij kunnen mekaar helpen. Drink!

(Dieter neemt het glas aan.)

DIETER- Om jouw verdriet wat te milderen.

BABETTE- En het jouwe!

(Dieter neemt een slok. Babette kijkt gespannen toe.)

BABETTE- En?

DIETER- Het smaakt naar nog.

BABETTE- Drink dan!

(Dieter neemt een behoorlijke slok.)

BABETTE- Wat voel jij?

DIETER- Een warm gevoel hier vanbinnen.! Iets heel aangenaams!

BABETTE- Drink dan leeg tot op de bodem!

(Dieter drinkt nu het hele glas leeg.)

BABETTE- Wat voel jij?

DIETER- Ik voel mij fantastisch! Ik wil meteen gekke dingen doen!

BABETTE- Zoals?

(Hij neemt haar handen, en kijkt haar lief in de ogen. Babette glimlacht hoopvol.)

DIETER- (Wat smachtend) Babette!

BABETTE- (Hoopvol) Ja?

DIETER- Jij hebt prachtige ogen.

BABETTE- (Hoopvol) Ga verder!

(Langzaam naderen zijn lippen die van Babette. Ook Babette tuit hoopvol: de lippen.)

DIETER- (Plots) Elske? Elske?

(Dieter haast zich richting Els.)

BABETTE- (Ontgoocheld) De onnozelaar!

(Afgemat komt de kolonel uit het hotel. Met een diepe zucht zakt hij neer op een bank.)

KOLONEL- Ik ben bekaf!

BABETTE- En madame Blanche?

KOLONEL- Gelukkig is die eindelijk in slaap gevallen!

BABETTE- Was het zo erg?

KOLONEL- Zoiets maak ik van mijn leven niet meer mee! Ik wist niet, dat Blanche zo vol leven zat! Mensen!... Giet mij eens iets in, om wat op adem te komen.

BABETTE- (Aarzelt even) Jij weet zeker, dat jij dit wil?

KOLONEL- Absoluut! Schrijf het maar bij op mijn rekening.

BABETTE- Vermits jij het zelf vraagt, ben ik niet verantwoordelijk voor de gevolgen.

(Babette giet de kolonel een glas "Blond" in. De kolonel drinkt het bijna in één teug leeg. Op slag is zijn vermoeidheid verdwenen. Hij is nu een en al glimlach.)

KOLONEL- Blanche?... Blancheke? Blancheke?

(Meteen haast de kolonel zich het hotel binnen. Even kijkt Babette hem na. Dan haast ook zij zich het hotel binnen. Meteen is zij terug met een nieuwe kruik "Blond".)

BABETTE- Zelf heb ik er helaas niets aan. Dat iedereen die goesting heeft, maar zijn zin doet.

(Zij zet de kruik en de glazen neer, en verdwijnt weer in het hotel. Cas komt op, en neemt plaats in een hoek van het terras. Bijna gelijktijdig, maar van de andere kant verschijnt Jos. Noodgedwongen moet deze laatste plaatsnemen in de hoek van de duiven. Beide mannen gunnen mekaar geen blik. Heel even een gespannen stilte. Dan verschijnt Linde.)

LINDE- Heb jij met Cas gepraat?

JOS- Kan je met zo iemand praten?

LINDE- Heb jij het geprobeerd?

JOS- Met op een ezel te springen, raak je nog niet vooruit!

- LINDE- Met stom op een stoel te blijven zitten, nog minder.
- JOS- Heb jij met "haar" gesproken?
- LINDE- Ja.
- JOS- En?
- LINDE- Voorlopig zonder resultaat.
- JOS- En het zal "zonder resultaat" blijven!
- LINDE- Dat weet je nooit.
- JOS- (Koppig) Zonder resultaat!
- LINDE- Martine beweert, dat zij vroeger nooit achter jou aan heeft gezeten. Was dat enkel grootspraak van jou?
- JOS- (Opgewonden) Zo zot als een draaideur was zij van mij!
- LINDE- Waarom is het dan niet doorgegaan tussen jullie? Als het om een vrouw gaat, begint jouw deur anders nogal vlug te draaien.
- JOS- Mijn deur draaide in tegenovergestelde richting! Wij botsten voortdurend tegen elkaar! Dat soort bezie ik nooit meer. Hou er dus maar meteen over op!
- LINDE- Hiermee is die affaire van onze Bert en onze Els niet opgelost.
- JOS- Els hebben wij hier bij de hand. En met onze Bert reken ik na zijn vakantie wel af!
- LINDE- Als het dan nog niet te laat is.
- JOS- Om je te beteren, is het nooit te laat!
- LINDE- Als jij onze Bert onder handen neemt, hou je dan toch maar wat in.
- JOS- (Opgewonden) Ik ga hem nog wat eieren onder zijn gat leggen!
- LINDE- Denk aan je hart!
- JOS- (Wijst naar Cas) Geen woord meer aan dat soort daar!
- LINDE- Het wordt hier een prettige vakantie.
- JOS- Allemaal zijn schuld!
- LIND- Die kruik bier is een attentie van het huis, zei Babette. Ik schenk je een glas in.
- JOS- Wat ze gratis weggeven, moet ik niet hebben.

- LINDE- Zelf ben ik ook niet bierachtig. Maar als die mensen hier zo vriendelijk zijn, ons te trakteren...
- JOS- Geef die daarachter maar een glas. Dan kunnen ze hem straks weer naar boven dragen.
- LINDE- Jij was niet veel minder gisteravond.
- JOS- Mij heeft niemand moeten dragen.
- LINDE- Maar wel flink ondersteunen!
- JOS- Dit had ik niet gevraagd.
- LINDE- Maar wel erg nodig. Hoe ik met jou de bovenverdieping heb gehaald, is mij nog altijd een raadsel.
- (Linde giet twee glazen "Blond" in. Een ervan wil zij aan Jos geven.)
- JOS- Ik heb je toch gezegd, dat ik er geen moet hebben!
- LINDE- Dan vraag ik het je geen tweede keer.
- (Linde lonkt richting Cas. Even aarzelt zij. Dan wil ze hem een glas gaan aanbieden.)
- JOS- Wat ben jij van plan?
- LINDE- Hem een glas aanbieden.
- JOS- (Verontwaardigd) Aan die pestkop van een Coemans?
- LINDE- Jij wil het niet. En een cadeautje van huis huis kan je niet weggieten.
- JOS- Drink ze dan allebei leeg.
- LINDE- Ik ben niet op mijn kop gevallen.
- (Linde zet een van de glazen bij Cas.)
- CAS- Van jou hoef ik niks!
- LINDE- 't Is van het huis.
- CAS- Dat is wat anders. Als het van jou was...
- LINDE- (Onderbreekt) Ja, ja, zegeman! 't Is al goed!
- CAS- (Geamuseerd) Hebben de duifjes nog niks op je kop laten vallen?
- JOS- Hoor je dat? Ik had je nog gezegd, hem niets te dragen!
- LINDE- Het was de laatste keer.
- JOS- Eén keer te veel!

- LINDE- Hou nu maar op met zeuren, of ik ga naar huis!
- (Lastig grijpt zij naar haar glas, maar zij drinkt nog niet. Ook Cas neemt zijn glas.)
- CAS- (Geamuseerd) Gezondheid, "professor"! (Hij kijkt naar de duiven.) En dat de Heilige Geest iets op jouw kop mag laten neerdalen!
- LINDE- (Voor zich uit) De lompe boer!
- (Vrolijk neemt Cas een stevige slok van zijn "Blond".)
- CAS- Waaaaaw! Dit is geen "Kattenpis"!
- (Het gezicht van Cas klaart helemaal op. Weer neemt hij een stevige slok. Zijn gezicht vertoont nu een brede glimlach. Meteen drinkt hij zijn glas leeg tot op de bodem.)
- CAS- (Lief) Martineke? Martineke?... Martineke?
- (In extase gaat Cas meteen op zoek naar Martine.)
- LINDE- Wat krijgt die zo ineens?
- JOS- Thuis maakt hij haar voortdurend uit voor vuile vis. En hier is het "Martineke"! Maar goed, dat wij zo niet zijn.
- (Meteen ietwat bedenkelijk gezicht, proeft Linde van haar glas "Blond". Meteen klaart haar gezicht helemaal op. Opnieuw neemt zij een slok. Haar gezicht is nu een en al glimlach. Linde drinkt haar glas leeg tot op de bodem. Vol verwachting glimlacht zij naar Jos. Deze zat naar de duiven te kijken. Linde neemt de hand van Jos.)
- LINDE- (Lief) Joske?
- JOS- Vond jij hem zo plezant, dat jij hem begint na te doen?
- LINDE- (Hoopvol) Joske?
- JOS- (Opgewonden) Linde, laat mijn hand los! En hou op met die flauwe kul!
- LINDE- (Lief) Zie jij je Lindeke niet meer graag?
- JOS- Maar goed, dat ze je hier niet kunnen horen!
- (Linde zoekt contact met Jos.)
- LINDE- Gaan wij even wandelen? Het weer is mooi. En de bossen hier zijn net iets voor twee tortelduifjes zoals wij.
- JOS- Linde, hou op!
- (Linde blijft contact zoeken.)

JOS- Ik sla je op je handen!

(Jos dreigt wel heel even, maar slaat niet.)

LINDE- (Lief) Weet jij, waar ik nu zin in heb? Om voor het avondeten nog eens even met jou naar boven te gaan. Jij kan wel raden waarom?

JOS- Ben jij niet beschaamd? Wat gaan de mensen van jou denken?

LINDE- Ik meen het, Joske.

JOS- (Boos) Linde!

LINDE- Op zo'n moment als dit, ga jij je Lindeke toch niet te-leurstellen?

(Linde probeert Jos nog altijd mee te krijgen. Cas komt terug, nog altijd in extase.)

CAS- Martineke?

LINDE- (Enthousiast) Onze gebuur!

(Linde gaat Cas tegemoet.)

LINDE- Kijk jij ook uit naar jouw schat?

CAS- Jij ook?

LINDE- Ik kan de mijne niet meekrijgen.

CAS- Ik kan de mijne niet vinden.

LINDE- (Geamuseerd) Dat is ongeveer even erg.

CAS- (Vriendelijk) Misschien kunnen wij mekaar troosten?

LINDE- (Lief) Ga jij echt niet mee met je Lindeke, Jos?

(Jos beziet haar niet eens.)

CAS- (Vriendelijk) Zullen wij dan maar samen...?

LINDE- (Vriendelijk) Wat, Cas?

CAS- ... een wandelingetje gaan maken in de bossen? Naar het schijnt is het daar heel aangenaam vertoeven op het dikke, zachte mos.

LINDE- Of wij zakken onder ons beidjes af naar de rivier.

CAS- (Enthousiast) Wij kunnen er zonnebaden.

LINDE- Ik heb mijn bikini niet bij.

CAS- Waarvoor is die nodig? Een bloemetje als jij hoeft toch niets te verbergen.

- LINDE- In gezelschap van zo'n stoere bink als jij, hoef ik daar voor niets of niemand bang te zijn.
- CAS- Ik zorg ervoor, dat alles en iedereen uit jouw buurt blijft.
- LINDE- Fijn!
- CAS- Ik bedoel de vliegen en de muggen. Als er zo'n ongedierte het waagt op jou te kruipen, zal ik het... pets!
- (Meteen geeft hij Linde een tik op de bips.)
- LINDE- Zijn wij dan weg?
- CAS- (Enthousiast) Waarop wachten wij nog?
- (Cas biedt Linde een arm aan. Enthousiast haakt zij in.)
- LINDE- Tot straks, Joske!
- (Zij werpt Jos een handkusje toe. Ook Cas wuift vriendelijk naar Jos. Jos kan zijn ogen en oren maar niet geloven.)
- CAS- (Op Linde duidend, roept naar Jos) Toedeloee!
- (Als een verliefd stel verlaten Cas en Linde het terras. Jos haast zich achter hen aan. Aan het einde van het terras houdt hij halt.)
- JOS- Linde, ga jij met dat konijn...?
- (Jos knijpt zichzelf in de arm.)
- JOS- En toch ben ik wakker!
- (Verslagen laat hij zich op een stoel zakken. Martine verschijnt. Aanvankelijk merkt zij Jos niet.)
- MARTINE- "Op het terras vind je een aangename verrassing, je aangeboden door het huis." En dan vind je hier een kruik met wat bier. Als zij niets beters hebben, mogen zij zelf leegdrinken.
- (Toch aarzelt Martine.)
- MARTINE- Eigenlijk is dit niet mooi van mij. Die mensen hier doen mij iets cadeau, en ik neem het niet aan. Cas kapte gisteren het bier met liters naar binnen. Zo slecht kan het dan toch niet zijn... Een half glaasje?
- (Martine schenkt zich wat "Blond" in.)
- MARTINE- Als de smaak is lijk de geur, valt het nog mee.
- (Even nipt Martine van haar "Blond". Meteen raakt zij in een aangename stemming.)

MARTINE- Geen wonder, dat Cas gisteravond van geen ophouden wist.

(Opnieuw neemt Martine een flinke slok. Zij drinkt haar glas leeg tot op de bodem. Zij lijkt in een fantastische stemming.)

MARTINE- (Lief) Cas?... Caske?

(Meteen gaat Martine op zoek naar Cas. Jos hoort een geluid, dat hem erg verdacht voorkomt. Martine merkt Jos nu.)

MARTINE- (Enthousiast) Onze gebuur!

JOS- Kom jij mij ook voor de gek houden?

MARTINE- Waarom zou ik, Joske? Heb jij Cas gezien?

JOS- Die hangt nu boven Linde!

MARTINE- (Geamuseerd) Boven Linde?

JOS- Om de vliegen en de muggen weg te jagen!

MARTINE- (Geamuseerd) Nog altijd dezelfde farceur als vroeger. Weet jij nog, dat wij toen stapelgek waren van elkaar?

JOS- Jij van mij!

MARTINE- Jij ook van mij, Joske!

JOS- Jij vergist je!

MARTINE- Alleen was jij toen nog wat groen, om al van mijn "verboden vruchten" te snoepen. Ons Joske was toen nog een brave jongen.

JOS- Als jij ambetant wil doen, ga dan naar Cas!

MARTINE- (Vrolijk) Is het echt, dat hij zich nu amuseert met Linde?

JOS- Jou doet het precies niks?

MARTINE- Laat ze toch bezig. Het leven is zo al triestig genoeg. Gun ze dit van harte, Joske. Waar zijn zij naartoe?

JOS- Naar de rivier!

MARTINE- Hier had ik willen bij zijn. Maar hier zijn ook mogelijkheden. Willen wij samen... de andere kant op?

JOS- Maak dat jij weg komt!

MARTINE- Maak je vooral niet dik, Joske. Denk aan de tijd, dat jij mij nog graag zag. Dat jij mij nog naliep.

JOS- Een ezel stoot zich geen twee keer aan dezelfde steen!

MARTINE- Jij bent geen ezel, Joske. Hooguit het paard van Christus.

JOS- Laat mij met rust, verdomme!

MARTINE- (Lief) Als jij van gedachte verandert, fluit jij nog maar eens naar je vroegere tortelduifje. Martineke staat nog altijd voor jou klaar.

(Blij neuriënd gaat Martine richting hotel. Net op dat ogenblik komt Pepito naar buiten. Opgewonden maakt Jos zich uit de voeten.)

MARTINE- (Vriendelijk) Even aan het uitblazen?

PEPITO- In de keuken is het haast niet om uit te houden!

MARTINE- Mag ik er even komen bij zitten?

PEPITO- Doe gerust.

MARTINE- (Lief) Als jouw vrouwtje zich met andere mannen amuseerde...

PEPITO- (Onderbreekt) Ik heb geen vrouwtje.

MARTINE- Veronderstel eens, dat jij een vrouwtje had. Als jouw vrouwtje zich dan met een andere man amuseerde, hoe zou jij dan reageren?

PEPITO- Dit hangt ervan af, wat "ik" op dat ogenblik bezig ben.

(Even moet Martine nadenken. Als zij het doorheeft, begint zij vriendelijk te lachen.)

MARTINE- Jij bent ook een snoeper.

PEPITO- Ik leef maar één keer.

MARTINE- (Lief) Heb jij nog veel werk?

(Pepito beziet haar wat achterdochtig.)

MARTINE- (Lief) In de keuken, bedoel ik.

PEPITO- Zeker tot vanavond tien uur.

MARTINE- Zolang kan ik niet meer wachten. Mag ik je wat helpen in de keuken?

PEPITO- Jij gaat daar je handen vol hebben!

MARTINE- (Opgetogen) Ik hoop het!

PEPITO- Met potten en pannen!

MARTINE- (Lief) En tussendoor misschien ook met wat anders. Ik sta jou toch aan?

PEPITO- Vanaf het eerste moment.

MARTINE- Dit had ik meteen door.

PEPITO- Ik moest mij inhouden, ter wille van je man.

MARTINE- (Vrolijk) Was jij bang van hem?

PEPITO- Hij bezag mij altijd met een scheef oog.

MARTINE- Op dit ogenblik heeft hij een ander katje te geselen. Gaan wij? Mijn handen beginnen te jeuken.

PEPITO- Naar de afwas?

MARTINE- (Vrolijk) Ook. En tussendoor kunnen wij misschien...

(Zij port hem in de heup.)

PEPITO- Au! De afwas!

(Martine haakt hem meteen in de arm. Breed glimlachend leidt Martine hem naar het hotel.)

PEPITO- Jij bent precies in een "blijde verwachting".

MARTINE- (Vrolijk) Grapjes!

(Martine en Pepito verdwijnen in het hotel. Dieter is nog altijd op zoek naar Els.)

DIETER- (Lief) Elske?... Elske?

(Net op dat ogenblik verschijnt Els. Gelukkig loopt Dieter op haar toe.)

DIETER- Mijn lief Elske! Eindelijk!

ELS- Doe maar normaal.

DIETER- (Lief) Ik doe normaal.

ELS- Geen half uur geleden gaf jij mij de bons! En nu kom jij zo weer af!

DIETER- Dat van daarstraks spijt mij ontzettend.

ELS- Mij ook!

DIETER- Alles is nu weer in orde.

ELS- Voor jou misschien! Niet voor mij!

DIETER- Ik zeg toch, dat het mij spijt.

ELS- Voor hoelang? Ik moest jou toch voorgoed proberen te vergeten.

DIETER- Vergeet dat maar. Nooit laat ik jou nog in de steek!

ELS- Ik moet dit geloven?

DIETER- De tijd zal het bewijzen! Nooit eerder was ik zo gek van jou!

ELS- Dat jij iets mankeert, merk ik duidelijk. Luister eens, Dieter. Jij krijgt nog één kans. Verknoei jij die, dan is het uit voorgoed!

DIETER- Ik grijp ze met beide handen, Elske!

(Hij grijpt haar stevig vast.)

ELS- Ik voel het.

(Hij kust haar wat onstuimig. Meteen maakt Els zich los.)

ELS- Ze kunnen ons hier zien!

DIETER- Dit kan mij geen moer meer schelen.

ELS- Onze pa wel!

DIETER- Elske, ik kan je geen moment meer missen!

ELS- (Achterdochtig) Heb jij gedronken?

DIETER- Eén glas!

ELS- Hoe dikwijls vol?

DIETER- (Lief) Wij gaan samen naar mijn kamer.

ELS- Laat mij los!

DIETER- (Hartstochtelijk) Kom mee!

(Els probeert zich los te rukken.)

ELS- Laat mij los! Laat mij los!

DIETER- (Hartstochtelijk) Elske?

ELS- Ik gil! Pa?

(Els weet te ontsnappen. Ontgoocheld kijkt Dieter haar na. Babette komt uit het hotel.)

BABETTE- Riep hier iemand?

(Geen antwoord)

BABETTE- Was jij dat?

DIETER- Elske.

BABETTE- Dan heb jij haar ontmoet?

DIETER- Ja, maar zij wou niet. Zij riep op haar pa.

BABETTE- Zoiets zou ik nooit doen. Als jij mij...

DIETER- Spreek verder.

BABETTE- De rest kan jij wel raden.

DIETER- Hoe is het met jouw liefdesverdriet?

BABETTE- Nog altijd even erg.

DIETER- Hij bijt niet?

BABETTE- Hij wil zelfs niet eens proeven.

DIETER- Hoe is het mogelijk?

BABETTE- Dit vraag ik mij ook af.

DIETER- Jij moet hier iets aan doen.

BABETTE- Wat?

DIETER- Jij verbergt je schoonheid. Jij hebt de prachtigste ogen die er bestaan. Maar jij verstopt ze achter zo'n afschuwelijke bril. Gooi die zover hij wil vliegen!

BABETTE- Dan zie ik niet meer!

(Dieter neemt haar de bril af.)

DIETER- Een prachtvrouw als jij, moet niet zien! Zij moet "worden gezien"! En dat unieke haar! Weg met die onnozele dot!

(Dieter maakt het haar van Babette los. Prachtig valt het over haar schouders.)

DIETER- Zie eens hoe mooi!... En die ouderwetse blouse!

(Hij begint enkele knoopjes te openen.)

DIETER- Open!

BABETTE- Niet tot aan mijn navel!

DIETER- Zo hoog hangt die niet! (Bewonderend) Ik zou er zo in bijten!

BABETTE- Liever niet!

DIETER- Je rok! Die moet een heel eind naar omhoog!

BABETTE- Zorg toch maar, dat er nog "iets" van overschiet!

(Dieter tovert de rok van Babette om van lang naar kort.)

DIETER- Zo'n pronkstukken van knieën durf jij verstoppen? In jouw plaats zou ik er kijkgeld voor vragen!

(Even bezielt hij de metamorfose.)

DIETER- Die mooie, brede ceintuur nog wat vaster.

BABETTE- Is dit echt nodig?

DIETER- Bezienswaardigheden moet je wat accentueren! Voilà!

BABETTE- (Wat ongerust over het resultaat) En?

DIETER- Als ik niet wist, dat jij het was, hield ik je voor miss universe! Babette, hou mij tegen, of ik bega op slag een doodzonde!

(Babette glimlacht tevreden.)

DIETER- Waarom eigenlijk niet? Dat ik jouw liefdesverdriet wat help verzachten, kan Elske mij toch niet kwalijk nemen.

(Dieter neemt Babette in zijn armen.)

DIETER- Babette, hier komt jouw redder in nood!

(Meteen begint Dieter Babette hartstochtelijk te kussen. Hevig spartelend probeert de verraste Babette zich wat los te maken.)

BABETTE- Ik kon bijna geen adem meer krijgen!

DIETER- Waarvoor heb jij die nodig?

BABETTE- Mij helpen, oke! Maar zo overdrijven! Jij zou je meesterwerk meteen weer naar de botten helpen! Ik wil mijzelf eens zien in de spiegel.

(Meteen holt Babette het hotel binnen.)

DIETER- Nooit eerder voelde ik mij zo in vorm. En toch lukt het weer niet. Als de vlam erin komt, zijn zij een na een de pijp uit. Heb ik vanmorgen mijn tanden wel gepoetst?

(Dubbend slentert Dieter het hotel binnen. Els verschijnt. Hijgend laat zij zich op een bank zakken.)

ELS- Eindelijk!... Eindelijk ben ik hem kwijt! Nu is het gedaan voorgoed. Nooit wil ik hem nog zien. Ik heb er dorst van gekregen.

(Zij neemt een glas, en de kruik met "Blond".)

ELS- (Ontgoocheld) Alleen maar bier.

(Even aarzelt zij. Dan schenkt zij toch in.)

ELS- Bij gebrek aan beters.

(Met een bedenkelijk gezicht nipt Els even van het "Blond". Meteen fleurt haar gezicht op. Zij neemt nu een flinke slok. Haar gezicht is nu één brede glimlach. Els drinkt haar glas leeg tot op de bodem.)

ELS- (Erg lief) Dieter?... Dieterke?

(Meteen gaat zij op zoek naar Dieter. Een erg ontstemde Jos komt het terras op. Hij neemt plaats op een stoel. Babette komt naar buiten. Zij wil Dieter bedanken, maar vindt hem niet meer. Zij merkt, dat de kruik "Blond" leeg is. Zij staat op het punt een andere te halen. Dan be- merkt zij Jos.)

BABETTE- Jij ook een glas "Blond"?

JOS- Loop naar de pomp!

BABETTE- Hij merkt niet eens, hoe ik ben veranderd. Waarschijnlijk een oude bok, die geen groen blaadje meer lust. Groen blaadje lust ook geen oude bok!

(Pepito komt het hotel uit geslenterd, met een schaal- tje met daarop enkele stukjes meloen. Hij eet van de me- loen. Als hij Babette ziet, valt zijn mond wijd open van verba- ing. Het schaal- tje valt uit zijn hand.)

PEPITO- Madre Madonna! MAMMA MIA!

BABETTE- (Wat aanstellerig) Jij bezieet mij zo?

PEPITO- Ben jij dit, Babette?

BABETTE- Wij kennen mekaar al langer.

PEPITO- Wij ontmoetten mekaar meestal in het donker.

BABETTE- Jij had altijd je ogen in je zakken.

PEPITO- Van al mijn liefdesvuur voor jou, had ik vonken in mijn ogen!

BABETTE- Gaat het al wat beter?

PEPITO- Ik weet niet, wat ik allemaal zie!

BABETTE- Dit is nog niet alles. Wij gaan er nog een schepje bij- doen!

PEPITO- In jouw kazemat?

BABETTE- Jij gaat hier op deze bank zitten. En jij wacht, tot ik terug ben! Wee jouw gebeente, als jij er bij mijn terugkomst niet meer bent!

PEPITO- Ik wacht! Vol ongeduld, Babette!

(Babette vertrekt met een lege kruik.)

PEPITO- Mamma mia! Deze keer kan ik ~~tegen~~ het wachten,... als het niet te lang duurt!

(Meteen is Babette terug met een volle kruik en enkele glazen.)

PEPITO- (Kan zijn ogen maar niet geloven.) Waarom heb jij al die schitterende dingen zolang voor mij verstopt?

BABETTE- Ik heb ze niet verstopt. Ik hield ze je voortdurend voor ogen. Maar jij wou er niet eens naar kijken.

PEPITO- Dit zal nooit meer gebeuren, Babette! Mijn ogen steek ik nooit meer in mijn zak!

(Babette heeft twee glazen "Blond" ingeschonken.)

BABETTE- Drinken!

PEPITO- Voor mij geen bier.

BABETTE- Drinken, zeg ik je! Of de kermis gaat niet door!

PEPITO- Een Italiaan drinkt geen bier.

BABETTE- Omdat hij een dommerik is! Drinken! Of mijn speelgoed wordt meteen weer ingepakt!

PEPITO- Niet terug inpakken, Babette! Ik drink!

(Met veel tegenzin zet Pepito ~~het~~ het glas aan de lippen.)

PEPITO- Voor de goede zaak!

BABETTE- Vooruit!

(Met een erg zuur gezicht nipt Pepito even van het "Blond". Blijkbaar smaakt het. Hij neemt een grote slok. Dan kapt hij in één keer het hele glas naar binnen. Meteen wil hij Babette in zijn armen nemen.)

PEPITO- (Vurig) Babette!

BABETTE- Afblijven! Nog heel even geduld! Ik wil hetzelfde meemaken als jij.

(Met gesloten ogen zet Babette het "Blond" aan haar lippen. In één teug kapt zij het "Blond" naar binnen.)

BABETTE- (Smoor) Pepito!

PEPITO- (Smoor) Babette!

BABETTE- Breng mij naar bed!

PEPITO- Spoedgeval!

(Pepito tilt Babette van de grond. Hij bootst de sirene van een ambulance na. Hij wil haar naar binnen dragen. Een smoorverliefde madame Blanche en een al even smoorverliefde kolonel komen gearmd haar buiten.)

BLANCHE- Waar willen jullie naartoe?

PEPITO- Naar bed... als het even kan!

BLANCHE- Nu nog niet!

PEPITO- Spoedgeval!

BLANCHE- Eerst moeten jullie even naar mij luisteren. (Tot Pepito) Zet dat pakje maar even neer.

PEPITO- Liever niet, als het jou om het even is.

BLANCHE- De energie die jij hier nu verspilt, kom jij dadelijk misschien te kort in bed.

PEPITO- Dit zou jammer zijn.

(Pepito zet Babette op de grond. Zij lossen mekaar van geen vin.)

BLANCHE- Ik heb belangrijk nieuws voor jullie beiden. Morgenvroeg, bij het krieken van de dag,...

KOLONEL- (Onderbreekt haar) Als wij al wakker zijn!

BLANCHE- ... vertrek ik met Roger naar Brasschaat.

KOLONEL- (Geamuseerd) Het juiste tijdstip van ons vertrek hangt af van onze grote manoeuvres van vannacht!

BLANCHE- Roger en ik gaan er samenwonen.

KOLONEL- Voorgoed!

BLANCHE- Als jij braaf bent! Wij blijven daar voorgoed in zijn villa in het groen.

KOLONEL- Twee dennen en een berk.

BLANCHE- Als het daar mooi weer is, trekken wij naar Antwerpen.

KOLONEL- Naar de Boerentoren en de zoölogie!

BLANCHE- Hotel "Brouwershof" doe ik voor een schappelijk prijsje van de hand... aan jullie.

KOLONEL- Op één voorwaarde!

BLANCHE- Jullie moeten dan wel met mekaar trouwen.

PEPITO- Dit kan niet rap genoeg gebeuren!

BABETTE- Ook voor mij is dit helemaal geen probleem!

BLANCHE- Mijn kamer moeten jullie wel vrijhouden, voor het geval Roger en ik hier nog eens met vakantie willen komen.

KOLONEL- (Geamuseerd) Om onze manoeuvres van de laatste 24 uur nog eens over te doen.

BLANCHE- Niet uit het bed klappen, Roger!

PEPITO- De prijs, madame?

BLANCHE- Die valt best mee.

PEPITO- Voor jou, of voor ons?

BLANCHE- Als je een kolonel op rust aan de haak slaat, maak je je geen zorgen meer over geld.

BABETTE- Bedankt voor het mooie huwelijkscadeau, madame. Pepito en ik gaan er zorg voor dragen.

PEPITO- Maar nu gaan wij ons dringend voor een tijdje terugtrekken!

BABETTE- Het avondmaal zou vandaag wel eens "iets" later kunnen zijn.

BLANCHE- Geen probleem! Roger en ik trekken wel onze plan, niet waar Roger?

KOLONEL- Ook boven!

(Pepito tilt Babette weer van de grond.)

PEPITO- (Erg enthousiast) Wij zijn ermee weg!

BLANCHE- Veel succes, allebei!

PEPITO- (Enthousiast) Jij mag gerust zijn!

BABETTE- Voor jullie ook veel succes!

(Pepito haast zich met Babette naar binnen.)

BLANCHE- Ga jij dit met mij ook doen in Brasschaat, Roger?

KOLONEL- Dat is niet nodig. Wij hebben daar een lift.

(Gearmd gaan madame Blanche en de kolonel het hotel binnen. Martine komt naar buiten, zij draagt een keukenschortje.)

MARTINE- (Lief) Pepito?... Pepito? Wanneer kom jij mij weer helpen?

(Martine vindt Pepito niet. Zij bemerkt nu wel de eenzame Jos. Meteen schenkt zij hem een glas "Blond" in.)

MARTINE- Ik kan het niet hebben, dat jij hier in je eentje moet zitten verdrogen, Joske. Hier, drink eens.

JOS- Nog in geen honderdduizend jaar! Waar is die halfgare vent van jou met mijn vrouw gebleven?

MARTINE- Naar de rivier, vertelde jij mij zelf.

JOS- En jij doet nog altijd, of er hier niets aan de hand is?

MARTINE- Cas en Linde leven maar één keer, Joske.

JOS- Wacht maar! Ik zal die van mij eens leren leven!

MARTINE- Jij moet daar niet zo zwaar aan tillen, Joske. Neem nu Cas. Hij staat jaar in jaar uit in de beenhouwerij. Die man is toch blij, dat hij al eens een ander soort vlees in handen heeft.

JOS- Was dit bedoeld om te lachen? Dan heb ik de pointe niet gesnapt! (Op haar schort duidend) En hoe loop jij hier rond?

MARTINE- (Opgewekt) Ik help Pepito in de keuken. Ik heb zijn patatjes laten aanbranden. Een lieve jongen, die Pepito. En zachte handen dat hij heeft!

(Smoorverliefd komen Els en Dieter het terras op.)

MARTINE- Zie toch eens hoe lief!

JOS- (Erg opgewonden) Wat stelt dit voor?

ELS- (Glukkig) Pa, wij...

JOS- (Onderbreekt) Niks van!

MARTINE- (Vriendelijk) Elske heeft nog niets gezegd.

JOS- Ik kan wel raden, wat zij mij heeft te vertellen!

MARTINE- (Vriendelijk) Ik ook. Jouw dochter, met mijn zoon! Dan krijgen wij toch nog gemeenschappelijke afstammelingen!

ELS- Pa, mag ik met Dieter...

JOS- (Onderbreekt) Heb jij de aard naar je moeder?

ELS- Wat wil jij hiermee zeggen?

(Cas en Linde komen gearmd terug.)

JOS- (Wijst naar Linde) Daar!

ELS- (Vrolijk) Ons ma!

DIETER- (Vrolijk) Met onze pa!

MARTINE- (Vriendelijk) Is hij je meegevallen, Linde?

DIETER- (Enthousiast) Dit had ik nooit verwacht van onze geboort!

JOS- Wij zullen dit varkentje eens gaan wassen! Wat heb jij uitgehaald met mijn vrouw, slager?

CAS- (Vriendelijk) Niks, Jos.

JOS- Zeg maar "professor"! Zo'n hartenfretter ben jij!

CAS- Ik hoefde bij Linde niks uit te halen. Zij heeft zich uitgepakt.

JOS- (Erg verontwaardigd) Wat!?!
(Van pure alteratie grijpt Jos naar het glas "Blond". In één teug kapt hij het door zijn keelgat. Meteen volgt ook bij hem de gekende metamorfose.)

JOS- (Vrolijk) Heeft Linde uitgepakt, waar jij bij stond? Waar moeten wij dat schrijven? Dan heeft zij in korte tijd veel bijgeleerd. Wat dat betreft, was zij altijd nogal gegeneerd.

ELS- Mogen Dieter en ik beginnen te vrijen, pa?

JOS- Jullie moesten al lang bezig zijn! Ons hebben ze vroeger lange tijd dom gehouden. Zoiets wil ik mijn kinderen niet aandoen.

DIETER- Mag ik ook, pa?

CAS- Zo'n schoon kind als Elske mag jij niet laten koud worden!
(Zielsgelukkig vallen Dieter en Els mekaar om de hals. Applaus van de anderen.)

MARTINE- Ik moet gaan voortwerken in de keuken.

CAS- Wat was jij daar aan het doen?

MARTINE- Pepito aan het helpen.

- CAS- (Opgewekt) Als het maar een Italiaan is, hè snoepertje?
- JOS- (Geamuseerd) Cas en Linde hebben al een verzetje gehad.
(Tot Martine) Wij zijn al een ronde achter, Martine,
als wij nu eens samen?...
- MARTINE- (Enthousiast) Lijk vroeger, toen wij nog piepjong wa-
ren?
- JOS- (Geamuseerd) Niet uit de biecht klappen!
- LINDE- (Vrolijk) Voor ons niet gelaten, hè Cas?
- CAS- (Vrolijk) Ik kan je verzekeren, Jos, het zit daar vol
vliegen en muggen. Jij gaat daar volop je (petst Linde
op de bips) werk hebben!
- JOS- (Enthousiast) Waar blijf jij, Martine?
- MARTINE- Mijn schortje eerst uitdoen!
- JOS- (Vrolijk) Alleen maar je schortje! De rest is "mijn"
werk!
- (Jos haakt Martine in de arm. Hij staat daar zo fier als
een gieter.)
- LINDE- (Geamuseerd) Intussen sturen wij een kaartje naar Tene-
rife, om Bert en Miet geluk te wensen met hun verloving!
- JOS- (Fier) Vergeet er niet bij te zetten, dat onze Stijn
de Grote Prijs van Kleine-Spouwen heeft gewonnen!
